

Σ' ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΔΥΣΗ

ΤΩΡΑ ΝΑ ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ ΓΙΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Το πραξικοπημα και η καταρρευση του στην ΕΣΣΔ εδωσαν αλλη μια ευκαιρια στους απολογητες του καπιταλισμου να μιλουν για το "τελος του σοσιαλισμου". Πρωην αριστεροι μιλουν για την "ωραια θεωρια" που ομως δεν μπορει να γινει πραγματικοτητα. Η ηγεσια του ΑΚΕΛ διακυρησσει οτι ο Μαρξισμος-Λενινισμος χρειαζεται ριζικη μεταρρυθμιση και κυτταζουν προς την "οικονομια της αγορας" σαν το μοναδικο υπαρκτο μελλον της ανθρωποτητας.

Αυτο ομως που καταρρειει στην ΕΣΣΔ δεν ειναι παρα αλλη μια παραλλαγη του καπιταλισμου. Ενας Κρατικός Καπιταλισμος στον οποιο η αρχουσα κρατικη και κομματικη γραφειοκρατια καταπιεζε τους εργατες και τις εθνοτητες οπως οι αστοι σε οποιαδηποτε αλλη καπιταλιστικη χωρα.

Οι εργατες που σταθηκαν μπροστα στα τανκς της Χουντας του ΚΚΣΕ δεν το εκαναν για να υπερασπιστουν τους Γελτσιν - Γκορμπατσωφ αλλα τις κατακτησεις τους, τις ελευθεριες και τα

δημοκρατικα τους δικαιωματα που κερδισαν τα τελευταια λιγα χρονια. Την ελευθερια λογου και συνδικαλιστικης και πολιτικης οργανωσης, το δικαίωμα στην απεργια. Υπερασπιζονταν το δικαίωμα τους να παλευουν για δουλεια και μια αξιοπρεπη ζωη.

Ποσα ομως απο αυτα τα δικαιωματα και τις ελευθεριες υπαρχουν στις δυτικες δημοκρατιες της οικονομιας της αγορας, που θα "βοηθησουν" δηθεν τους εργαζομενους της ΕΣΣΔ να ξεπερασουν τα προβληματα τους; Ποσοι εργαζομενοι εχουν μια αξιοπρεπη δουλεια και ενα ανεχτο βιοτικο επιπεδο; Στις ιδιες τις ΗΠΑ, ενω ξεοδεουνται αμυθητα ποσα για πυραυλους και "εξυπνες βομβες", πανω απο 33 εκατομυρια ανθρωποι ζουν κατω απο το οριο φτωχειας. Στην ΕΟΚ της "Νεας Ταξης" οι ανεργοι εφτάσαν στα 12 εκατομυρια και προβλεπεται να ξεπερασουν τα 15 μεχρι το '92. Και μεσα στον "μικρο παραδεισο" της νοτιας Κυπρου υπαρχει και μια κολαση στην οποια εργαζομενοι αυτοκτονουν γιατι δεν εχουν τα αναγκαια μεσα να προσφερουν στις οικογενειες τους μια αξιοπρεπη ζωη.

Οι Ρωσσοι εργατες που σταθηκαν μπροστα στα τανκς, οι νεαροι Αγγλοι, ανεργοι στην πλειοψηφια τους, που συγκρουονται με την αστυνομια στο Καρτιφ και λεηλατουν μαγαζια, οι εργαζομενοι στο τσιμεντοποιειο του Βασιλικου που απεργουν γιατι η διευθυνση απολυσε συναδελφο τους και οι νεαροι Παλαιστινιοι που πετροβολουν τις Ισραηλινες περιπολιους αγωνιζονται εναντια στον ιδιο εχθρο, στο κεφαλαιο και τον ιμπεριαλισμο. Για τον ιδιο σκοπο, για μια καλυτερη ζωη, για να εχουν οι ιδιοι και οχι καποιοι απληστοι, ασυνειδητοι και πολεμοχαροι ιδιωτικοι και κρατικοι καπιταλιστες και γραφειοκρατες, τον ελεγχο της κοινωνιας.

Αυτο μονο ο πραγματικος σοσιαλισμος μπορει να το προσφερει. Ο πραγματικος σοσιαλισμος για τον οποιο παλεψαν οι Μαρξ, Λενιν και τσοιοι αλλοι, οπου οι ιδιοι οι εργατες παιρνουν τον ελεγχο ολης της κοινωνιας και τη οικονομια στα χερια τους και την διαχειριζονται συλλογικα και δημοκρατικα για να ικανοποιησουν τις ανθρωπινες αναγκες.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Ο ΤΟΥΡΚΟΦΑΓΟΣ ΣΑΜΨΩΝ

Ο "οκταήμερος" προεδρος του πραξικοπηματος του '74, κυκλοφορεί σήμερα ελεύθερος στην νοτιά Κυπρο.

Ο Σαμψών, που τα τελευταία 10 χρόνια ζούσε στο Παρίσι γυρίσε το '90 στην Κυπρο για να εκτίσει το υπολοιπο της ποινής του. Τον συλλαβαν και τον οδήγησαν στην φυλακή, χωρίς να τον δικάσουν για την αποδραση. Τον Ιουνη εκανε αιτηση αποφυλακίσης με το δικαιολογητικό οτι ειχε ληξη η ποινή του, αν μετρουσαν μαζί με τις διαφορες προεδρικές χάρες, και τα χρονια που ηταν στην Γαλλία! Χωρίς αυτα, θα αποφυλακίζονταν το '94.

Η αποφυλακίση του σπρηχθηκε στα πιο σκοτεινα, δυσονητα, υποπτα, νομικιστικά κολπα. Το δικαστήριο διαταξε την αποφυλακίση του γιατι δεν βγήκε καινούργιο ενταλμα συλληψης του οταν γυρισε πίσω, ενώ ο εισαγγελεας δηλωσε οτι θεωρησε πως δεν υπηρχε αναγκη για κατι τετοιο επειδι συνεχίζε να ισχυει το παλιο. Τετοιου ειδους προβλημα βεβαια δεν εμφανιστηκε ποτε με τους διαφορους "απειθαρχητους" νεολαιους που δεν αντεχουν την ειδικη μεταχειριση που εχουν για αυτους οι φυλακες, και δραπετευσουν κατα καιρους. Κανεις απο αυτους δεν γλυτωσε εστω και μιας φρας φυλακίση, αντιθετα φορτώθηκαν και μερικα χρονια.

Μπορει ο γενικος εισαγγελεας να κανει διαφορες εφεσεις, αλλα εινα αμφιβολο αν αυτες εχουν καποιο γνησιο στοχο να τον ξανα-χωσουν μεσα, ουτε και η δηλωση του δικαστηριου οτι η αποφυλακίση του δεν αποτελει αθωωση πειθει κανενα. Το φασιστικο κομματι του απορριπτικου

μετωπου, που απο το '89 μαζευε υπογραφες για να "γυρισει και να ζει ελευθερος" ο Σαμψών, πανηγυρίζει θριαμβευτικά.

Τα κομματα ΑΚΕΛ, ΔΗΚΟ και ΕΔΕΚ που αντεδρασαν στην αποφυλακίση βιαστηκαν να δηλωσουν "σεβασμο στην δικαιοσυνη" την στιγμη που γινονταν ολοφανερο οτι αυτη ηταν αναξια καθε σεβασμου. Μια δηλωση που εκανε ολα τα αναθεματα προς το πραξικοπημα που την συνοδειψαν να χανουν το νοημα τους.

Ο Σαμψών ομως δεν εινα μονο ο οκταήμερος προεδρος

Ο Σαμψών εινα ο πιο γνωστος τουρκοφαγος, το συμβολο της καταπιεσης των τουρκοκυπριων την περιοδο '63-67.

του χουντικου πραξικοπηματος. Εινα και κατι αλλο για το οποιο εκαναν ολοι την παπια. Εινα ο πιο γνωστος τουρκοφαγος, το συμβολο της καταπιεσης των τουρκοκυπριων την περιοδο '63-67.

Την προηγουμενη περιοδο οι "καλες διαθεσεις", οι αναφορες για επαναπροσεγγίση, για φιλία και εμπιστοσυνη μεταξυ ελληνοκυπριων και τουρκοκυπριων, ηταν η παντιερα οχι μονο του ΑΚΕΛ, αλλα και του Βασιλειου και του "ενδοτικου" κομματιου του ΔΗΣΥ. Τα σκληρα παζαρια της "κινητικότητας" της "νεας ταξης" τους εχουν κανει ολους, να αφησουν ακομα και τα προσχηματα.

Ο Σαμψών χαιρετα θριαμβευτικά τους οπαδους του βγαίνοντας απο την φυλακή.

Το ίδιο θριαμβευτικά χαιρετουσε τους οπαδους του μετα τα "ανδραγαθηματα" του εναντιον τουρκοκυπριων.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Οι ε/κ εφημεριδες οπως και οι ελληνικες εδωσαν μεγαλη δημοσιότητα στα γεγονοτα του αποκλεισμου του Πατριαρχιου στην Ισταμπουλ, αλλα πολυ λιγα εγραψαν για τα γεγονοτα που προηγηθηκαν στην Ξανθη εναντιον της τουρκικης μειονοτητας. Ελαχιστα αναφεραν για το ξυλο που εριξαν ελληνες εθνικιστες στους τουρκους που εκαναν καθιστικη εκδηλωση διαμαρτυριας. Οι τουρκοι της Ξανθης, διαμαρτυρονταν για το διορισμο Μουφτη (θρησκευτικος ηγετης των Μουσουλμανων) απο την Ελληνικη Κυβερνηση.

Οι συναυλιες του σωβινισμού

Εκεινο ομως που σχεδον κανεις δεν αναφερε ηταν οτι οι "αγανακτισμενοι πατριωτες" που επιτεθηκαν στους διαμαρτυρομενους Τουρκους της Ξανθης, επεστρεφαν απο συναυλια του Σαββοπουλου σε στρατοπεδο της περιοχης. Συναυλια που, οπως και αλλες, οργανωνονταν απο το υπουργειο αμυνας. Κι' αν κρινουμε και απο τις συναυλιες του Σαββοπουλου στην ν. Κυπρο, που τυλιγμενος με την ελληνικη σημαια και τραγουδωντας τον εθνικο υμνο και "τη υπερμαχω" καλουσε τον κοσμο να αγωνιστει εναντι στην ομοσπονδια ανεβαζοντας τον σωβινισμο στα υψη, η ατμοσφαιρα ταριαζε γαντι. Με τετοιο εθνικιστικο ντοπαρισμα εινα ευτυχημα που οι

σωβινιστες εστειλαν μονο 13 τουρκους στο νοσοκομειο.

υποκρισια

Η τουρκικη κυβερνηση δεν εχασε την ευκαιρια να καταγγειλει την ελληνικη για καταπιεση της μειονοτητας και για παραβιαση της συνθηκης της Λωζανης. Βεβαια ο Σαμαρας, ο ελληνας υπουργος των εξωτερικων δεν ειχε κανενα προβλημα να δηλωνει οτι: "η ελληνικη κυβερνηση εινα υπερηφανη για τον τροπο που εφαρμοσε την συνθηκη της Λωζανης σε οτι αφορα τις μειονοτητες, συμπεριφορα που αποτελεσε παραδειγμα προς μιση". Και δεν θα μπορούσε φυσικα η ελληνικη υποκρισια να παραλειψει να στρεψει τα βελη πίσω στον εχθρο: "εινα αδιανοητη η επικληση εκ' μερους της Τουρκιας μειονοτικων θεματων, αν αναλογισθει κανεις τα δεινα που υπεστη η ομογενεια στην Κωσταντινουπολη, την Ιμβρο και την Τενεδο οπου εξακολουθει το ίδιο απαράδεκτο καθεστωσ." (Φιλελευθερος 25/8)

Δεν υπαρχει αμφιβολια οτι η τουρκικη κυβερνηση καταπιεζει τις μειονοτητες και τις εθνοτητες που βρισκονται στην Τουρκια, και ιδιαιτερα τους Κουρδους. Αλλα ποιο δικαιομα ειχε να την κατηγορει η Ελληνικη κυβερνηση; Αυτη δεν εχει κανενα δικαιομα να ισχυριζεται οτι εινα αθωα περιστερα και δεν καταπιεζει τις μειονοτητες στην

Ελλαδα, τη Σλαβομακεδονικη και την Τουρκικη. Στη Σλαβομακεδονικη μειονοτητα απαγορευει ακομη και τη χρηση της γλωσσας τους και δεν εινα τυχαίο που κανει τοση φασαρια εναντια στην ανακυρηξη Μακεδονικου κρατους στην Γιουγκοσλαβια.

Μπορει να ξεοκιζεται η ελληνικη κυβερνηση για τις ορθοδοξες εκκλησιες στην Σοβιετικη Ενωση, την Αλβανια και για τον αποκλεισμο του πατριαρχιου στην Ισταμπουλ και να το παιζει ενθερμικος υποστηρικτης της θρησκευτικης ελευθεριας, αλλα αυτο αφορα μονο την ορθοδοξη χριστιανικη θρησκεια. Η γνωστη παροιμια "της παπαδια τα ξυλα" εκφραζει την υποκρισια της ελληνικης κυβερνησης στο επακρο. Μπορει κανεις να φανταστει τι θα γινονταν αν η τουρκικη κυβερνηση διοριζε τον Πατριαρχη;

καταπιεση

Ποση θρησκευτικη ελευθερια απολαμβανει η Τουρκικη μειονοτητα στην Ελλαδα φαινεται και απο τις ανηδρασεις της και απο τα αιτηματα που προβαλλει. Ενα απο τα μονιμα αιτηματα των τουρκων της Θρακης εινα η εφαρμογη του νομου 2345 του 1920, που προβλεπει εκλογη του Μουφτη και οχι διορισμο του. Ενα νομο που ποτε δεν τον εφαρμοσε η ελληνικη κυβερνηση αλλα ανηθετα παντα διοριζει τον Μουφτη. Το αιτημα της εκλογης

του θρησκευτικου τους ηγετη μαζί με το αιτημα για την εκλογη των διαχειριστικων επιτροπων των βακουφιων (εκκλησιαστικη περιουσια) και πανω απ' ολα την αναγνωριση της τουρκικης ταυτοτητας της μειονοτητας, εινα πολυ παλια. Αυτα τα ιδια αιτηματα ηταν εκεινα που οδήγησαν στις διαδηλωσεις το 1989 και που το Γεναρη του 1990 κατεληξαν σε πογκρομ απο τους ελληνες σωβινιστες που κατεστρεφαν τουρκικα μαγαζια και που αναγκασαν την μειονοτητα να κλειστει στα σπιτια της για πολλες μερες.

Η ανηδραση της ελληνικης κυβερνησης τοτε ηταν να προωθησει και να ψηφισει την Πραξη Νομοθετικου Περιεχομενου (ΠΝΠ) "περι μουσουλμανων θρησκευτικων λειτουργων". Με την ΠΝΠ καθοριζονταν ο τροπος διορισμου του Μουφτη απο την κυβερνηση, ο χρονος της θητειας τους και ο τροπος αναδειξης των διαχειριστικων επιτροπων της εκκλησιαστικης περιουσιας της μειονοτητας. Με την ΠΝΠ που ειγνε νομος του κρατους θα μπορει πλέον η Ελληνικη κυβερνηση να διοριζει "νομιμα" τους θρησκευτικους ηγετες της μειονοτητας. Με αυτο τον τροπο, κατα τον Πολυδωρα, τον ελληνα κυβερνητικο εκπροσωπο, διασφαλιζεται "η θρησκευτικη ελευθερια των ελληνων πολιτων μουσουλμανων".

Η ψηφιση του νομου αυτου δεν

ηταν παρα αλλη μια επιθεση του Μητσοτακη στην τουρκικη μειονοτητα που προστεθηκε διπλα στην σωβινιστικη προπαγανδα για "πρακτορες του Οζαλ" και "κατευθυνομενα οργανα της Τουρκιας". Διοριζοντας ανθρωπους που θεωρει δικους της, η κυβερνηση αυξανε τον ελεγχο της πανω στην μειονοτητα και προκαλει διασπαση μεταξυ τους.

Οι εργαζομενοι στην Ελλαδα και στην Ν. Κυπρο δεν εχουν κανενα λογο να ακολουθησουν τις κυβερνησεις τους σε αυτες τις υποκρισιες και τις επιθεσεις εναντια στην Τουρκικημειονοτητα. Αντιθετα πρεπει να δειξουν οτι δεν εινα εχθροι με την τουρκικημειονοτητα με το να υποστηριξουν τα αιτηματα της και το δικαιομα της να εκλεγειελευθερα τους εκπροσωπους της ειτε προκειται για θρησκευτικους ηγετες ειτε γιαπολιτικους ηγετες, βουλευτες, ή τοπικους εκπροσωπους, δημαρχους, κοινοταρχες κλπ. Να καταγγειλομε τις επιθεσεις μας κυβερνησης που ξερουν να φωναζουν μονο οταν προκειται για τις ελληνικες εκκλησιες και το Πατριαρχειο.

Αγγελικη Μιχαηλ

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Τα σκαμπανεβασματα της "Κινητικότητας"

Η ΑΣΤΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Η ευφορία που εφερε αρχικά η μεταπολεμική "Νέα Ταξή", οι ελπίδες ότι το "πνεύμα συνδι-αλλαγής και ειρηνικής επιλυσης των διαφορών" θα βοηθούσε στην λύση του Κυπριακού, έχουν μετατραπεί σε "απαισιοδοξία" από όλες τις πλευρές. Τα χαμογελα δείχνουν συγχρονως δοντια που τρίζουν, οι φωνές γίνονται ολο και πιο εντονες και απειλητικές.

Βεβαία κανεις στην νοτιο Κυπρο και την Ελλάδα δεν κατηγορει για αυτά την "Νέα Ταξή" στην οποία είχαν στηριχτεί όλες τις ελπίδες τους. Αν τα μαυρα χαλια της "Νέας Ταξής" στην Γιουγκο-σλαβία, την ΕΣΣΔ και την Μ. Ανατολή τους αναγκασαν να μην πολυαναφέρονται σε αυτήν πια, για τα προβλήματα με το Κυπριακό και τα άλλα ελληνοτουρκικά φταιει μονο "η αδιαλλακτη Τουρκία", και, για την αντιπολιτευση, οι ΗΠΑ που δεν την πιεζουν αρκετα να εφαρμοσει τις αποφασεισ του ΟΗΕ.

Στην πραγματικότητα, όλα αυτά, η "κινητικότητα", τα χαμογελα και οι απειλητικές γκριματσες, τα πηγαινε-ελα στη Λευκωσία, Αθήνα, Αγκυρα, Ν. Υορκη και Ουασινγκτων, η εναλλαγή φιλοφρονησεων με βρισιες, αλληπαλλήλων συζη-τησεων με προκλησεις, η αδυναμία όλων να αποφασισουν αν μια συμφωνία είναι πολύ, λίγο ή καθολου πιθανή, όχι μονο δεν αποτελούν αρνηση της "νέας ταξής", αλλά ήταν και είναι η ίδια η ουσία της.

ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΤΑΞΙΑ

Είναι η ίδια "νέα ταξή" που μετα την σφαγή των Ιρακιανών των Κουρδών και των Παλαιστινίων και την αύξηση της ασταθειας στην Μ. Ανατολή, εφερε τον πολεμο μεσα στην Ευρωπη, στην Γιουγκοσλαβία, παρολες τις "μεσολαβσεις" της ΕΟΚ. Είναι μια "νέα ταξή" που την ενοιωσαν δεκαδες χιλιαδες Αλβανοί εργατες με τα γκλομπς και τα δακρυγονα ενος απο τους σημαντικότερους συνδρυτες και παραγοντες της "νέας ταξής", την Ιταλική κυβερνηση. Μια "νέα ταξή" με ένα "κοινο Ευρωπαϊκό σπιτι" που φροντίζει να χπσει τα πιο ψηλα τειχη για να κρατήσει απεξω όχι μονο τους εξεθλι-ωμενους μεταναστες από τις χώρες του τρίτου κοσμου, αλλά και τους πεινασμενους σγκα-τοκούς της ανατολικής Ευρωπής.

Μια "νέα ταξή" στην οποία η αρχουσα ταξή της δευτερης υπερδυναμής, η ίδια που πρωτοχρησιμοποίησε τον ορο, η σοβιετική γραφειοκρατία των Γκορμπατσφ, Γιελτσιν και Γιεναγεφ, χρησιμοποιει τα τανκς για να λύσει τα προβλήματα της με την εργατική ταξή και τις εθνοτητες, αλλά και τις αναμεσα της διαφορες.

Τελος μια "νέα ταξή" που καθολου δεν έχει καταφέρει να κάνει τον κοσμο ασφαλεστερο. Η συμφωνία START για την μείωση των πυρηνικών οπλών, ειπε στις 31 Ιουλίου ο Γκορμπατσφ "διαλυει την υπερδομή του φοβου που κυβερνούσε τον κοσμο, εγκαι-νιαζεται η εποχή της απλής ανθρωπίνης οικειής". Αυτά για μια συμφωνία που αφήνει αρκετά πυρηνικά στην κάθε πλευρά για να καταστρέψει όχι μια αλλά πολλές φορές τον πλανήτη, και που δεκαετία μόλις μερες μετά, το πραξικοπημα στην ΕΣΣΔ εκανε όλες τις κυβερνησεις να αναρωπιούνται αν θα αρχίσουν να πεφτούν τα πυρηνικά μεσα στην ίδια την ΕΣΣΔ.

Η καταρρευση της ΕΣΣΔ και οι αλλαγες στην δυναμή των παλιών συνεταιριών της Δυσης σημαίνε

την διαλυση των διεθνών ισορροπιών. Ασταθεια, αβεβαιότητα, ρευστοτητα συμβαίων και ισοζυγιών, όλα υπο διαπραγματευση, όλα αμφισβη-τομενα. Είναι η κλασική συνταγή όχι για ειρήνη αλλά για συγκρούσεις και πολεμους.

ΑΓΡΙΑ ΠΑΖΑΡΙΑ

Μεσα σε ένα τέτοιο κλίμα είναι φυσικό ότι τα χαρακτηριστικά της "κινητικότητας" θα ήταν η συνυπαρξη

στάση των δήθεν "ενδοτικών" είναι, όπως ειπε ο Κληρίδης, "να μείνει σταθερός στις θέσεις σου αλλά να φαίνεσαι έτοιμος για διαπραγμα-τευση". Η μόνη διαφορά των "ενδοτικών" της "νέας ταξής" από τους απορριπτικούς είναι ότι οι πρώτοι πιστεύουν πως τώρα είναι ευκαιρία να αρπάξουν μια λύση που να εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους, ενώ οι δεύτεροι δεν βλέπουν τώρα ευκαιρία για κάτι τέτοιο ή, όπως η εκκλησία, δεν έχουν διαθέση να

φαντασμάτα των ουρλιαχτών άλλων εποχών. Και έχουν ένα μονο περιεχομένο: "θα μας δώσουν αρκετά, γιατί δεν πιεζουν την Τουρκία". Είναι απολυτα σύμφωνα με το καινούργιο σύνθημα του ΑΚΕΛ "Όλα για την Κύπρο". Αυτό είναι το σύνθημα που καθορίσε την στάση του για τα πάντα, από τον πολεμο στον Κόλπο μεχρι το πραξικοπημα στην ΕΣΣΔ, που και αυτο επέτρεπε να το δούμε "με γνώνονα" το Κυπριακό. Αυτό είναι το τελευταίο χτυπημα,

τους τουρκους και τους ολαβομακε-δονες στην Ελλάδα. Ασχετα αν αυξανουν συνειδητα τον σωβινισμό και την εθνική εχθρά στις εργατικές ταξεις και των δύο πλευρών.

Όσοι αριστεροι πιστεψαν ότι η περεστροϊκά ήταν μια προσπάθεια αναζωογονησης καποιου "σοσιαλ-ισμού" στην ΕΣΣΔ, έχουν φαι την μεγαλύτερη ψυχρόλousia, από το πραξικοπημα που έγινε από ένα κομματι της περεστροϊκής αρχουσας ταξής εναντι στην ελευθερίες που είχε στο μεταξύ κατακτήσει η σοβιετική εργατική ταξή και οι εθνοτητες στην ΕΣΣΔ.

Μερικοί πρώην αριστεροι, απογοητευμένοι από την καταρ-ρευση του "υπαρκτου σοσιαλισμου" στην ΕΣΣΔ, στραφηκαν προς την "Ευρωπαϊκή Δημοκρατία" της οικονομίας της αγοράς. Οι περισσοτεροι αριστεροι εργαζομενοι τρομαξαν ότι η καταρρευση του "υπαρκτου σοσιαλισμου" θα σημεινει δυναμωμα της δυτικής αστικής ιδεολογίας, την δημιουργία μιας αμερικανικής μονοκρατορίας, και την αύξηση της ασυδοσίας των κεφαλαιο-κρατών. Ετσι το μονο αποτελεσμα που έχει πάνω σε μερικους το ξυπνημα της σοβιετικής εργατικής ταξής, είναι η απελπια.

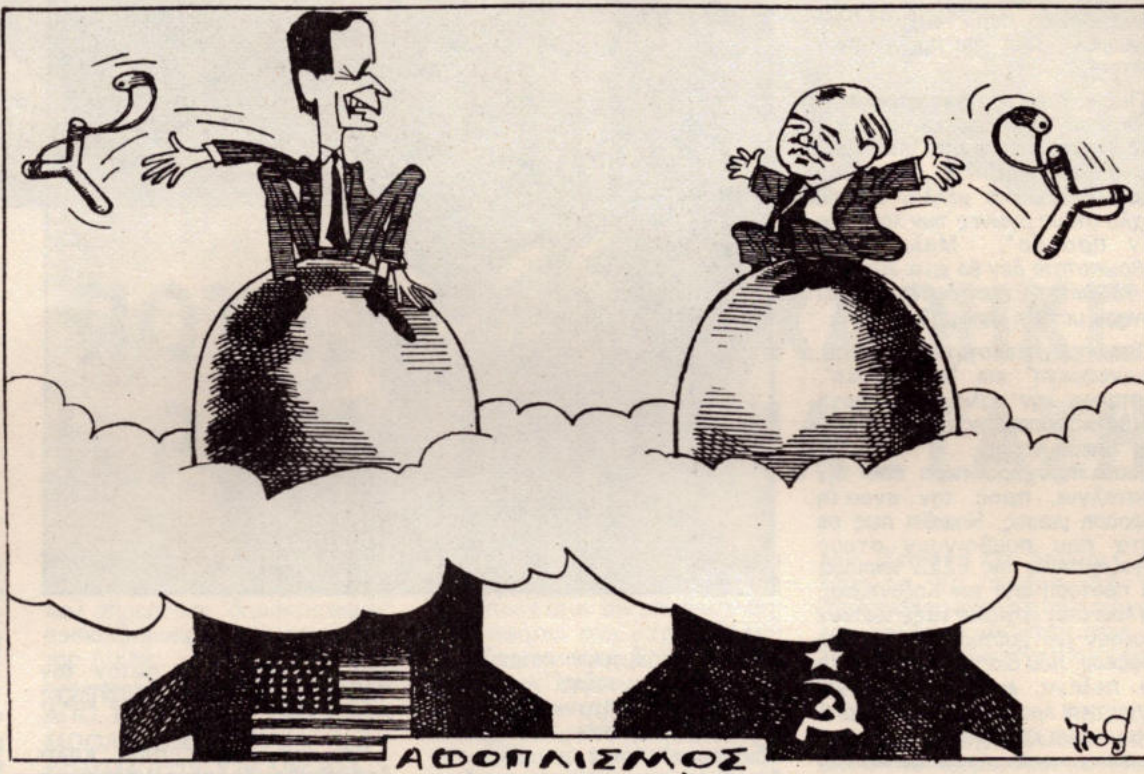
Γιατί όμως; Διπλα στην κρίση του σοβιετικού κρατικού καπιταλισμου και ιμπεριαλισμου, αρχισε να ξεδιπλώνεται και η κρίση του Δυτικού καπιταλισμου. Αν στην Μόσχα οι μαζες διαλύουν το ΚΚΣΕ και συγκρουονται με τα τανκς της αρχουσας ταξής, στην Αγγλία, μια από τις μητροπολεις του δυτικού καπιταλισμου, οι ανεργοι νεολοι συγκρουονται επανειλημνα με την αστυνομία, και βαζουν φωτια στα καταστήματα, στις τραπεζες και στα πολυτελή αυτοκινητα. Πραξεις που όσο και αν φαινονται ανθετες, στοχευουν στο ίδιο πράγμα. Και οι δύο στρεφονται εναντι στην αρχουσα ταξή τους, τα οργανα και τα συμβολα της.

Ποια επιτυχία του καπιταλισμου; Στις ΗΠΑ εκατομμυρια πεινασμενοι και ανεργοι. Η Ιαπωνία, η πρώτη βιομηχανική δύναμη, συγκλονίζεται από απαντω οικονομικά σκανδα-λα. Στην "νέα δημοκρατία" της Πολωνίας ο Βαλεσα από ηγετής των εργατών ζητα τώρα εκτακτες εξουσίες για να κυβερνηση με προεδρικά διαταγματα ώστε να λύσει τα προβλήματα της νεοφερμένης οικονομίας της αγοράς καταστελλοντας την εργατική αντίσταση. Στις υπανα-πικτες χώρες, που γίνονται ολο και φτωχότερες πληρώνοντας αβαστακούς τοκους στις δυτικές τραπεζες, οι θανατοι από πείνα είναι μέρος της καθημερινής ζωής.

ΕΠΟΧΗ ΠΟΛΕΜΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ

Οι μαζες των εργατών που κινητοποιούνται, παλεύουν εναντι στον καπιταλισμο σε ανατολή και δυση. Αυτό που οι άλλοι βλέπουν σαν το τέλος του σοσιαλισμου δεν είναι παρα η αρχή για να ξαναζωντα-νεψουν οι ιδεες και η πολιτική του επαναστατικού μαρξισμού, το μπολσεβικισμου και του λενινισμού, της ταξικής πάλης.

Οι μονοι που μπορούν να εκφρασουν σημερα αυτή την πολιτική είναι οι οργανώσεις της επαναστατικής αριστερας. Αυτες που όχι μονο δεν χειροκροτουν ολα αυτά τα χρόνια του σταλινισμού, αλλά τον τοποθετουν καθαρά στο στρατοπεδο των εχθρών της εργατικής ταξής. Οι οργανώσεις της, όσο μικρες και αν είναι, είναι οι μονες που μπορούν να δώσουν μια καθαρή ιδεολογική απάντηση στην επιθεση της δεξιάς, και μια νέα, επαναστατική προοπτική στους απογοητευμενους αγωνι-στες της αριστερας.

των χαμογελών με τις απειλές και τους εκβιασμούς, η εναλλαγή της μεγαλύτερης αισιοδοξίας με την απαισιοδοξία. Κανεις δεν ξερει τι μπορεί να κερδίσει, και τι μπορεί να χάσει. Μια συμφωνία που σημερα μοιαζει για ευκαιρία, αύριο μπορεί να αποδειχτεί ότι απεχει πολύ από οσα μπορούσε να πάρει. Αυτό εξηγεί και το γιατί ήταν τόσο αντιφατικές οι δηλώσεις του Μητσότακη και του Γιλμαζ μετά την συνάντησή στο Παρίσι.

Μεσα σε αυτό το κλίμα, είναι φυσικό για την αντιπολιτευση να συγκεντρώνεται στο ότι "δεν ζήταμε αρκετά". Ο Παπανδρέου γυρίζει στις πολεμοχαρες εποχές του "βυθισατε το χορά" και της "εθνικής υποταγής στους αμερικανούς". Εδώ, αυτή την οκταλή την πλανει το ΔΗΚΟ με την ΕΔΕΚ, που ετοιμαζουν "μετωπο" εναντι στο "Ξεπουλημα", ενώ ο αρχιεπισκοπος δηλώνει ότι "εκβιασμοι ωμα οι αμερικανοι" (13 Σεπτεμβρη, Ελληνική "Ελευθερο-τυπία").

Όμως όσο οι σωβινιστες, αριστεροι και δεξιοι, στην Ελλάδα και την νοτιο Κυπρο θεωρουν αυτονοητη την αδιαλλαξία της Τουρκίας, και τον αμερικανικό "φιλοτουρκισμό", άλλο τόσο οι σωβινιστες στην Τουρκία και στον Βορρα θεωρουν αυτονοητη την αδιαλλαξία της Ελλάδας, και τον αμερικανικό "φιλελληνισμό", στο σημείο να καινε την Αμερικανική σημαία μαζί με την Ελληνική έξω από το Πατριαρχείο.

Ο "ΕΝΔΟΤΙΣΜΟΣ" ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ"

Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ούτε μια πολιτική δύναμη σε όλες τις πλευρές που δεν προσπαθει να αρπάξει οσα περισσότερα μπορεί για την αρχουσα ταξή ή το τμήμα της που εκπροσωπει.

Μπορεί οι απορριπτικοι να κατηγορουν τους "ενδοτικούς" ότι είναι έτοιμοι να δεχτούν το "Ξεπουλημα", αλλά μεχρι τώρα η

θυσιασουν τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους για το "κοινο καλο" της υπολοιπής αρχουσας ταξής.

Για χαρή αυτών των συμφερον-των, υποστηριξαν την ιμπεριαλι-στική επιδρομή και την σφαγή στον πολεμο στον Κόλπο. Για χαρή αυτών των συμφεροντων συνεχίζουν να υποστηρίζουν τις προσπάθειες επιβολής της ιμπεριαλιστικής "νέας ταξής" στην περιοχή, ελπίζοντας επίσης να αρπάξουν και αυτοι ο, τι μπορούν από τις οποιες ευκαιρίες δημιουργησει η "νέα ταξή" στην Μ. Ανατολή και τα Βαλκάνια. Για χαρή αυτών των συμφεροντων το ΑΚΕΛ εθαψε ακόμα και τον εθνικιστικό αντιιμπεριαλισμο του. Η σιωπή του γυρω από τις Βασεις, ακόμα και από προτασεις των ΗΠΑ να είναι συνεγγυητριες μιας λύσης, με την πιθανότητα σταθμευσης αμερικανικών στρατευματων, δείχνουν ότι δεν έχει κανένα σοβαρο πρόβλημα με το ότι η "λύση" θα είναι ενταγμένη μεσα στην ιμπεριαλιστική "νέα ταξή". "Καλοδεχουμενες" χαρακτηρισες τις αμερικανικές πρωτοβουλίες ο Χριστοφιάς, "αυτή την στιγμή, δεν είμαστε σε θέση να πουμε ότι οι προσπάθειες που γίνονται είναι σε βάρος της Κυπρου και στοχευουν στο να επιβληθεί μια λύση η οποία να είναι απαράδεκτη για μας" ("Χα-ραυγή" 10 Σεπτ.).

Το ΑΚΕΛ ντρεπεται πια για το σύνθημα "ΕΟΚ-ΝΑΤΟ ίδιο συνδικατο" όταν μετά τον Κόλπο κάθε αριστερος θα είχε το δικαίωμα να το βροντ-ωφώνησει. Τα αντιαμερικανικά

μετα το "Ίση Μεταχειρηση Κυπρου-Κουβείτ" που εθαψε την επαναπρο-σεγγιση με τους τ/κ.

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

Όσοι αριστεροι λοιπον πιστεψαν ειλικρινα τα τελευταία λιγα χρόνια στην "νέα ταξή" της προσεγγισης των υπερδυναμεων για "ειρηνική επιλυση των διαφορών", παντου, αρα και στο Κυπριακό, έχουν δεχτεί μια γερή ψυχρόλousia. Ο κινισμος όλων των αρχουσών ταξέων γίνεται ολο και πιο καθαρος. Είναι έτοιμοι να συνεργησουν στις πιο βαρβαρες πραξεις για να θεωρηθούν σημαντικοι συνεταιροι και συνεργατες των ιμπεριαλιστών, αξίω χωροφυλακες στην περιοχή.

Ετσι ελπίζουν ότι θα αρπάξει η κάθε μια ο, τι μπορεί παραπάνω, θα εξασφαλίσει η καθεμία για τον εαυτο της μια "δικαίη" λύση. Ασχετα ποσο άδικη θα είναι αυτή για τους εργαζομενους, και μεσα από ποια βρωμικά παζαρεματα θα προκυψει. Ασχετα αν θα πατα στο αιμα των εκατονταδών χιλιαδών νεκρών του πολεμου στον Κόλπο, στην δυστυχία εκατομμυριών αραβών και κουρδών, ασχετα αν θα αδιαφορει για τα δικαια των παλαιστινίων. Ασχετα αν θα σημεινει την προσφυγοποίηση χιλιαδών φτωχών μεταναστών από την Τουρκία στην β. Κυπρο. Ασχετα αν αυτο σημεινει την καταπίεση

Οι μαζες των εργατών που κινητοποιούνται, παλεύουν εναντι στον καπιταλισμο σε ανατολή και δυση. Αυτό που οι άλλοι βλέπουν σαν το τέλος του σοσιαλισμου δεν είναι παρα η αρχή για να ξαναζωντανεψουν οι ιδεες και η πολιτική του επαναστατικού μαρξισμού.

μουρμουρητα που εμφανίζονται που και που στην Χαραυγή είναι απλά

μειονοτήτων στην κάθε χώρα, από τους Κουρδους στην Τουρκία ως

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ

ΟΙ ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΤΟ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕ;

Αν η υποκρισία ήταν ψωρα, θα γεμίζε ολη η χώρα. Το ΑΚΕΛ περιμένε βεβαία πρώτα να δει πως θα πανε τα πράγματα στην ΕΣΣΔ και μετά να καταδικάσει το πραξικόπημα. Αλλά οι πρώτες αντιδράσεις αυτών που το κατηγορούν πολύ λίγο διαφεραν από του ΑΚΕΛ.

Αυτά που ανησυχούσαν τους πολιτικούς ηγέτες στις δηλώσεις τους στην τηλεόραση το βράδυ της 19 Αυγούστου δεν ήταν ούτε η δημοκρατία ούτε τα δικαιώματα του λαού της ΕΣΣΔ. Ήταν το "τι σημαίνει αυτό για το Κυπριακό", αν θα "αναβαθμιστεί η Τουρκία", και ποιες πρέπει να είναι οι σχέσεις της κυβέρνησης με την νέα κατάσταση στην ΕΣΣΔ.

Όλη η "ανησυχία" για τον ρωσικό λαό εμφανίστηκε αργότερα. Την πρώτη μέρα εκάναν ότι δεν καταλαβαίνουν. Ο Κυπριανός δηλώνει "για τα θέματα αρχής... και τα γεγονότα αυτά καθ' εαυτά δεν είμαστε ακόμα πολύ ενημερωμένοι", ενώ ο Λυσσαρίδης τοπαίξε "αν έγινε πραξικόπημα στην ΕΣΣΔ, το καταδικάζω".

Δεν ηξέραν ακόμα π συνεβαινε; Φτηνες δικαιολογίες. Είτε ήταν πραξικόπημα είτε είχε κάποιο νομικό καλύμμα ο Γκένσεφ (στο κάτω-κάτω ήταν ανακατεμένη σχεδόν ολη η κυβέρνηση εκτός από τον Γκορμπατσώφ), ήταν ολοφάνερο από την πρώτη ανακοίνωση της "οκταμελούς επιτροπής" τι γυρεύαν τα τανκς στις πόλεις. Η "Σταθεροποίηση της οικονομίας", η "εκμετάλλευση των ελευθεριών" από "εξτρεμιστικές δυνάμεις", τα περι "ενοτήτας της μητέρας πατρίδας", ολοκληρή η ανακοίνωση, έδειχνε καθαρά ότι τα κανόνια των τανκς σημάδευαν τους αγώνες των εργαζομένων της ΕΣΣΔ που δεν υποτάσσονταν στις απαιτήσεις της συντηρητικής γραφειοκρατίας αλλά και των οπαδών της "ελευθέρης αγοράς" να πληρώσουν με την πείνα τα προβλήματα του οσπηματός, καθώς και τα εθνικά κινήματα που ζήτησαν αποσχίση.

Όμως, όλοι αυτοί μπορούν να δείξουν κατανόηση σε μια τέτοια χρήση των τανκς, αρκεί να γίνονταν "συνταγματικά". Οι αποσχίσεις θυμίζουν σε όλους τους τους τουρκοκυπρίους, ενώ οι απορριπτικοί αυτο τον καιρό αναπόλουν πς μερες που ο ψυχρός πόλεμος τους επέτρεπε να το παίζουν αναμεσα στον σοβιετικό και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Η "εκμετάλλευση των ελευθεριών της δημοκρατίας" από τους εργαζομένους είναι κάτι που ενδομυχα όλοι τους φοβούνται.

Μονο όταν φανηκε προς τα που πηγαίνε η κατάσταση ανακαλύψαν όλοι αυτοί, από αριστερα και δεξιά, πως είχαν καταγγείλει το πραξικόπημα από την αρχή.

Κανείς παντως δεν κατηγορησε το ΑΚΕΛ για το χειρότερο που εκάνε. Το ότι ακόμα μια φορά εβালে "πάνω από όλα την Κύπρο μας". Ζήτησε να τοποθετηθούμε "έχοντας πάντα σαν γνώμονα τα καλά νοούμενα συμφεροντα του κυπριακού λαου και την φαση που διερχεται το δικο μας το προβλημα." Αυτό ήταν πραγματικά γελοίο, την στιγμή που διακυβευονταν τόσα πολλά για ολη την ανθρωπότητα. Αλλά κυρία, είναι η πιο στενομαλη εγωιστική και διεφθαρμένη συμφεροντολογία εθνικιστική αντιλήψη που μπορεί να καλλιεργηθεί στην εργατική τάξη. Βεβαία, το ίδιο εκάναν και οι υπολοίποι. Αλλά αυτοί δεν ισχυρίζονται ότι μιλαν στο ονομα της εργατικής τάξης και του διεθνισμού.

Μηπως αδικουμε το ΑΔΗΣΟΚ που δήλωσε αμεσως ότι η κατάσταση εκτακτης ανάγκης ήταν "παραβίαση της συνταγματικής νομιμοτητας και της θελήσης του σοβιετικού λαου";

Στην πραγματικότητα ο σταλινισμός του είναι εξίσου ριζωμένος με αυτον του ΑΚΕΛ. Η συνέχεια της ανακοίνωσης του, ελεγε ότι το πραξικόπημα είχε στοχο "την επιστροφή στο απεχθες παρελθον και την παλινρθωση των σταλινικών μεθοδων". Καπ που ερχεται για παραδειγμα κατευθειαν σε συγκρούση με αυτα που ειπε ο Διγκλής σε συνεντευξη στον "Φιλελευθερο" της 1 Σεπτεμβρη, όπου επεμενε ότι "η Σοβιετική Ενωση παρα τα εγκληματικά λαθη, παρα τις πολλές αδυναμεις, είναι ενα προοδευτικό κρατος".

Πως γίνεται "απεχθες παρελθον" αλλά και "προοδευτικό κρατος"; Επειδη, εξηγει ο Διγκλής, "αποτελουσε και αποτελεί και μπορεί να αποτελεί και στο μελλον ισχυρο μοχλο στους αγώνες των λαων για την προοδο". Μαλιστα "η ανθρωπότητα δεν θα είναι ευτυχής αν η Σοβιετική Ενωση δεν διατηρηθεί σαν μια μεγάλη δύναμη".

Στην πραγματικότητα η αριστερα, "ανανεωμένη" και "ανανεωτική", νοσταλγει την παλια καλη εποχη του βολκικού οραματος της σοσιαλιστικής υπερδυναμης. Η "Νεολαία" μαλιστα προχωρα περα από την νοσταλγια, προς την ανοικτή εκφραση μισους. Νοιώθει πως σε αυτα που συμβαίνουν στους εργαζομένους της ΕΣΣΔ ταίριαζει μια πρόταση από τον Καζαντζάκη: "Οι λαοι όταν αρχίζουν να ξεπεφτουν βγαζουν μια μυστηριώδη μυρωδια ψοφίμου, που διαπερναι στεριες και πελαγα, κι οι πεινασμένοι αρπαχτικοί λαοι την οσμίζονται από που μακρια και χιμου".

Κρατικός καπιταλισμός

"Εγκληματικά λαθη", αποτυχημενο το "μοντελλο" λενε. "Ανανεωση", βεβαία.

Όχι όμως και διαλυση της "σοσιαλιστικής" κρατικοποιημένης οικονομίας επιμενουν. Δεν είναι "Αντιδημοκρατική" η απαγορευση του Κομμουνιστικού Κομματός της ΕΣΣΔ; Δεν είναι φρικη το γκρεμισμα αγαλματων του Λενιν και η ταπεινώση της "κομμουνιστικής ιδεολογίας"; Δεν είναι "κρμα" η διαλυση της υπερδυναμης ΕΣΣΔ, "προσταπιδας" των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων;

Κρμα; Ανθθετα, καλο ξεφορτωμα!

"Αυτο που γίνεται σημερα στην ΕΣΣΔ... είναι αγώνας για την διατήρηση της Σοβιετικής Ενωσης ως σοσιαλιστικού κρατους ή την επανοδο της στον καπιταλισμο" εγραφε η "Χαραυγή" στις 27 Αυγούστου. Καμία λυπη, λεμε μεις, για την γραφειοκρατική ελεγχόμενη οικονομία και την αρχουσα τάξη που την κατευθυνε και επωφελουνταν από αυτη. Καμμία από τις δυο δεν είχε σχέση με τον σοσιαλισμο. Η σοβιετική οικονομία είναι γραφειοκρατικός κρατικός καπιταλισμος, δεν είναι παρα μια παραλλαγη του καπιταλισμου. Η ανηκατασταση της από την αγορά δεν προκειται βεβαία να λυσει τα προβλήματα της εργατικής τάξης, αλλά ουτε θα είναι ενα σοβαρο βημα προς τα πωω. Ανθθετα, η προσφατη απελευθέρωση της σοβιετικής εργατικής τάξης από τον "γυψο" στον οποίο την κρατούσε ο σταλινισμος, οι κινήτοποιησεις της για την προστασια του σοβιετικού της επιπεδου και των πολιτικών της ελευθεριών είναι ενα ιστορικό βημα μπροστα.

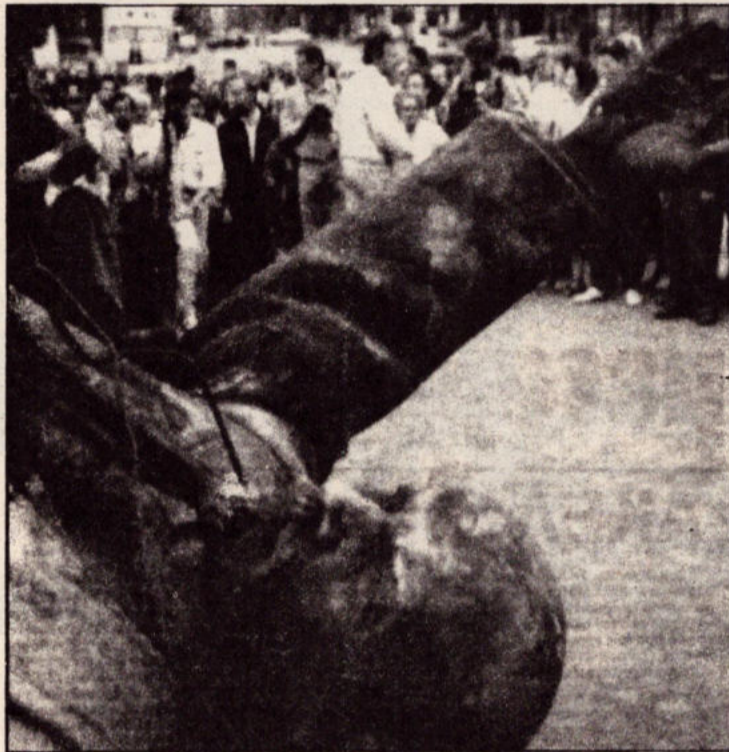
ΚΚΣΕ: Οργανωση των καταπιεστων

ΤΟ Κομμουνιστικό Κομμα ΤΗΣ

ΕΣΣΔ παρα την ομοιοτητα στην ιδεολογία, έχει μια καθοριστική διαφορά με κομμουνιστικά κομματα όπως το ΑΚΕΛ, που είναι ενα κομμα στο οποίο είναι οργανωμένο και στο οποίο πιστευει ενα μεγάλο κομματι της εργατικής τάξης. Το ΚΚΣΕ ήταν η πολιτική οργανωση της γραφειοκρατίας, δηλαδή της αρχουσας

που στηριζε και δικαιωνε την εξουσία της.

Αυτη, όχι το σημερινο γκρεμισμα των αγαλματων, ήταν η πραγματική, η τρομερή ζημια για τον μαρξισμό και τον λενινισμο. Μία ζημια που δεν έγινε σημερα, αλλά πανω από 60 χρονια πριν, με την τελική επικρατηση του σταλινισμού. Αυτό

τάξης, των αμεσών καταπιεστων της εργατικής τάξης. Αυτό τους δίνει την δυνατότητα να συντονίζουν τις ενεργειες τους, να λυνουν "ιδιαιτερως", όταν μπορούν, τις διαφορες τους, και να αποφασίζουν μια κοινή γραμμή. Ήταν αυτο που στερούσε για τόσες δεκαετες τα δημοκρατικά δικαιώματα από την εργατική τάξη. Η προσπαθεια λοιπον της εργατικής τάξης να το διαλυσει λοιπον δεν έχει τίποτα το αντιδημοκρατικό. Ανθθετα, χωρίς να σημαίνει ότι τώρα ο κινδυνος από την αρχουσα τάξη έχει περασει, αν η εργατική τάξη δεν προσπαθουσε να το διαλυσει τώρα που είχε την δυνατότητα, θα αφήνε τον εαυτο της πιο εκτεθειμένο στον κινδυνο να ξαναημετωπίσει τα τανκς για άλλη μια φορά.

Τα ειδωλα

Ο Λενιν δεν είχε καμμία σχέση με την σταλινική αντεπανασταση που διαλυσε το εργατικό κρατος στην ΕΣΣΔ. Όμως τα αγαλματα του Λενιν και του Μαρξ που γκρεμίζει ο σοβιετικός λαος σημερα δεν έχουν καμμία σχέση με τον ίδιο τον Λενιν τον Μαρξ και την πολιτική τους. Είναι τα ειδώλα που εστησαν οι καταπιεστες του σοβιετικού λαου για να εξασφαλίζουν καλύτερα το αλυσοδεμα του. Στην ΕΣΣΔ και την ανατολική Ευρωπη είναι για δεκαετες πανω από όλα συμβολα όχι του λενινισμού αλλά του σταλινισμού, όχι της απελευθέρωσης αλλά της καταπίεσης της εργατικής τάξης. Όχι της δικτατορίας του προλεταριату, αλλά της δικτατορίας πανω και σε βαρος του προλεταριату. Εκείνοι που θελουν την αυτοαπελευθέρωση της εργατικής τάξης, δεν μπορούν παρα να χαιρονται για το γκρεμισμα αυτων των συμβολων, από τις ίδιες τις μαζες, την ίδια την εργατική τάξη.

Αλλά οι επιθεσεις εναντι στην "μαρξιστική ιδεολογία", δεν είναι ζημια; Η αρχουσα τάξη κρατησε για τον εαυτο της τον απολυτο ελεγχο της ιδεολογίας. Κατασκευασε εναν "μαρξισμό" και εναν "λενινισμό" κομμενο και ραμενο στα μετρα της. Χρησιμοποίησε την εξουσία της για να πεισει την εργατική τάξη, όχι μονο στην ΕΣΣΔ αλλά και στο εξωτερικό, ότι ο μαρξισμος ήταν η δική της ιδεολογία, ήταν η ιδεολογία

τον "μαρξισμό" και αυτον τον "λενινισμό" ρεζίλευουν τώρα οι μαζες στην ΕΣΣΔ.

Και για αυτον, παλι καλο ξεφορτωμα. Το κουρελιασμα του από την ίδια την εργατική τάξη, όχι μονο δεν είναι ζημια για τον επαναστατικό μαρξισμό, είναι κερδος. Μεγαλυνει τις δυνατότητες για να ριζώσουν οι ιδεες του πραγματικού, του επαναστατικού μαρξισμού μέσα στην παγκοσμια εργατική τάξη.

Η Πυρηνική Υπερδύναμη "της Ειρήνης"

"Όλες αυτες οι διαλυτικές τάσεις" εγραφε στις 27 Αυγούστου η "Χαραυγή", σε πλήρη αρμονία με τις δηλώσεις του Διγκλή, "μεινουν το κυρος της ΕΣΣΔ κι εξασθενίζουν τον ρολο της στα διεθνη πραγματα ως υπερδυναμης της ειρήνης, της διεθνους ασφαλειας και της κοινωνικής προοδου...". Και συμπλήρωσε χωρίς ντροπή ότι "Το διεθνες ισοζυγιο θ' ανατραπει κατα τροπο δραματικό αν η Σοβιετική Ενωση παυσει να αποτελεί τον αντιποδα των ΗΠΑ κι αν το πυρηνικό της οπλοστασιο διαμοιρασθουν διαφορες Δημοκρατιες."

Ο Λενιν ονομάζε την τσαρική Ρωσία "φυλακή των λαων". Αυτή την φυλακή διαλυσε η Οκτωβριανή επανασταση του '17, και ξαναχτισε ο σταλινισμος. Και αυτης της φυλακής την διατήρηση ζηταν να υποστηρίξουμε για χάρη της "διεθνους ασφαλειας" και "ειρήνης". Ποια ειρήνη και ποια ασφαλεια; Αυτο που υπηρχε εδώ και σαράντα χρονια είναι περισσότερο γνωστο σαν "πυρηνικό ισοζυγιο του τρομου". Ετσι ονομάζαν την "ειρήνη" που προσφεραν στην ανθρωπότητα οι πυρηνικές δυνάμεις με επικεφαλής τις ΗΠΑ και ΕΣΣΔ. Η σωτηρία για την ανθρωπότητα δεν μπορεί να είναι να έχει δυο ανη για μια πυρηνικές υπερδυνάμεις, αλλά η ανατροπή των κυβερνήσεων και αρχουσων τάξεων του πυρηνικού ολεθρου από την παγκοσμια εργατική τάξη, και η καταργηση των πυρηνικών.

Η προσταπιδά του "Τριτου Κοσμου"

Το πιο βαρυ πενθος πεφτει για

τον ρολο της ΕΣΣΔ σαν το υποθεμενο στηριγμα σε ολο τον κοσμο των αντιιμπεριαλιστικών αγώνων: "Ποια χώρα του τριτου κοσμου θα τολμησει αυριο ν' αντισταθει στις βελήσεις του 'πλανηταρχη' Μπους;" ρώτα η "Χαραυγή" και μαζί της όλοι σχεδόν οι ακελικοί. Νομίζεις σχεδόν ότι ακουος το κλαψουρισμα "Που μας αφήνεις μονους, μεγάλη φίλη χώρα".

Η αποκαλυψη ότι η σοβιετική γραφειοκρατία καταπίεζε όλες αυτες τις εθνοτητες που σημερα τις βλέπουμε να ανηδρουν μέσα στην ίδια την ΕΣΣΔ, επρεπε να είναι αρκετή για να καταλάβει κανείς ποιος μπορούσε να είναι ο ρολος της και στο εξωτερικό.

Μπορούμε να προσθεσουμε σε αυτο και την υποστηριξη της ΕΣΣΔ στην ιμπεριαλιστική επιδρομή στον Κολπο. Όμως μέσα στους ακελικούς υπάρχει ενα αριστερο στρωμα που καταδικάζει αυτη την σταση, αλλά θεωρει ότι για τον Κολπο ειδικα φταιει ο Γκορμπατσώφ, και η κατάσταση στην ΕΣΣΔ, που την αναγκασε να "ξεπουληθεί" στους αμερικανους για μια φουχτα δολλάρια.

Όμως, και οι υπολοιπες επιμεβασεις της ΕΣΣΔ, στον "τριτο κοσμο" (όπως και στον "πρωτο") όταν ήταν υπερδύναμη σαν τις ΗΠΑ, ήταν καταστροφικές. Το 1948 η ΕΣΣΔ υποστηριξε και αυτη την δημιουργία του κρατους του Ισραηλ. Για πολλές δεκαετιες η κυριαρχία του σταλινισμού στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα στις υπαναπτύκτες χώρες ήταν σχεδόν ολοκληρωτική. Όσο διαρκουσε ο ψυχρος πόλεμος, η γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ χρησιμοποίησε κυνικά αυτη την τυφλή πίστη που της είχαν χιλιάδες αγωνιστες στις αποικίες και τις υπαναπτύκτες χώρες, για να προωθεί τα κρατικά της συμφεροντα στον ανταγωνισμό της με τον δυτικό ιμπεριαλισμο. Όχι μονο υποστηριξε και συμμαχησε με στρατιωτικά καθεστώτα που εσφαζαν την εργατική τάξη στον τρίτο κοσμο, αλλά τα ανακυρωσε και "προοδευτικά", ή σοσιαλιστικά. Το ιο το Μπααθ στο Ιρακ είναι ενα επικαρο παραδειγμα, όπως και ο Ντεργκ στην Αιθιοπία, ο Νατζιμπουλαχ στο Αφγανισταν.

Όπως στην Κύπρο έτσι και στην Μεση Ανατολή και αλλου τα Κομμουνιστικά κομματα χρησιμοποίησαν την δύναμη τους μέσα στην εργατική τάξη για να την υποτάξουν σε άλλες, δηθεν "προοδευτικές" τάξεις και σε "πατριώτες" ηγέτες του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Δημιούργησαν "πατριωτικά" μετωπα αναμεσα στην εργατική τάξη και σε μικροαστους, γραφειοκρατες και "προοδευτικούς" στρατιωτικούς. Μετωπα που μπορεί σε πολλές περιπτώσεις να εφεραν αυτες τις τάξεις στην εξουσία, δημιούργησαν συχνά "σοσιαλιστικά" κρατα, δηλαδή κρατικούς καπιταλισμούς σαν αυτον της ΕΣΣΔ, αλλά οδήγησαν την εργατική τάξη, συχνά ακόμα και τα ίδια τα κομμουνιστικά κομματα, από την στην μια ήττα στην άλλη.

Από τα πιο τραγικά παραδειγματα είναι το Βιετναμ, όπου αμεσως σχεδόν μετά την απελευθέρωση του από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμο βρεθηκε σε πόλεμο με την άλλη "σοσιαλιστική" χώρα, την Κίνα.

Η ΕΣΣΔ και η Κίνα φροντίζαν όχι να βοηθήσουν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και την εργατική τάξη, αλλά πως να βοηθήθουν οι ίδιες στον αγώνα τους για παγκοσμια κυριαρχία, ασχετα με το κόστος.

Η απαντηση εναντι στον ιμπεριαλισμο δεν είναι η υπαρξη ενός άλλου, "προοδευτικού" ιμπεριαλισμου, αλλά, όπως και στον Πρωτο Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο, το 1914, είναι η αντιιμπεριαλιστική παλη και η ταξική ενότητα των εργατων.

Αγγελος

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΧΑΘΗΚΕ Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Το 1917 έγινε στη Ρωσία η πρώτη νικηφόρα επανάσταση της εργατικής τάξης. Η εργατική δημοκρατία των Σοβιετ έγινε το οραμα χιλιάδων εργαζομένων σ'όλο τον κόσμο.

Πριν την σημερινή κρίση στην ΕΣΣΔ και στις άλλες ανατολικές χώρες, λίγοι ήταν εκείνοι που έλεγαν ότι αυτά τα καθεστώτα δεν είχαν καμία σχέση με τον σοσιαλισμό. Σήμερα πολλοί από τους απολογητές καθώς και οι επικριτές αυτών των καθεστώτων ριχνούν την ευθύνη στον κομμουνισμό σαν ιδεολογία.

πολλοί αριστεροί σήμερα αναρωτιούνται μήπως το κατάντημα της Ρωσικής επανάστασης είναι η μοίρα κάθε εργατικής επανάστασης. Μήπως ήταν γραμμένο μέσα στον ίδιο τον "βίαιο" τρόπο που έγινε η επανάσταση, και στις δήθεν "αυταρχικές" παραδοσεις του μπολσεβίκικου κόμματος.

Οι πρώτοι ψάχνουν νέα μοντέλα σοσιαλισμού και οι δεύτεροι δικαιολογία για να κτηνησουν και ιδεολογικά την εργατική τάξη.

Για την Εργατική Δημοκρατία και μια σειρά άλλες αδελφές οργανώσεις διεθνώς, ήταν πάντα ξεκαθαρό ότι τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ και των ανατολικών χωρών δεν ήταν συνεχιστές της Οκτωβριανής Επανάστασης. Η βαρβαρότητα με την οποία ο Σταλιν επιβλήθηκε στην εργατική τάξη, δολοφονώντας και εξορίζοντας τους πρωτεργάτες της επανάστασης, δεν έχει να κάνει τίποτα με το σοσιαλισμό που εκτίσαν τα Σοβιετ τα πρώτα χρόνια της επανάστασης. Η επανάσταση του Οκτωβρη χάθηκε οριστικά στο τέλος της δεκαετίας του 1920 και όχι επί Γκορμπάτσωφ.

Όσοσο πολλοί αριστεροί σήμερα αναρωτιούνται μήπως το κατάντημα της Ρωσικής επανάστασης είναι η μοίρα κάθε εργατικής επανάστασης. Μήπως ήταν γραμμένο μέσα στον ίδιο τον "βίαιο" τρόπο που έγινε η επανάσταση, και στις δήθεν "αυταρχικές" παραδοσεις του μπολσεβίκικου κόμματος.

Στην πραγματικότητα οι βασικοί υπεύθυνοι για την κατάντημα της ρωσικής επανάστασης είναι αυτοί οι ίδιοι που σήμερα την κατηγορούν. Ο

δυτικός ιμπεριαλισμός αλλά πάνω από όλα οι προκατοχοί των σημερινών "δημοκρατικών" σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων της Δύσης.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες έγινε η Ρωσική επανάσταση ήταν πολύ δύσκολες. Η Ρωσία, παρόλη την συγκεντρωση

Η τελική νίκη του Κόκκινου Στρατού είχε βαρύ τίμημα. Η τάξη που έκανε την επανάσταση, είχε αφήσει στη μάχη πολλές χιλιάδες νεκρούς. Ξαν αποτέλεσμά του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου και του εμφυλίου η βιομηχανική παραγωγή έπεσε στο 20% της προπολεμικής. Η πείνα η φτώχεια και φοβερές επιδημίες θερίζαν την εργατική τάξη και την αγροτιά.

Η διάλυση του προλεταριάτου και η φτώχεια αφαιρούσε το έδαφος κάτω από τις κατακτήσεις της εργατικής επανάστασης. Ο πλούτος, όπως έγραφε ο Μαρξ στην "Γερμανική Ιδεολογία", είναι "μία απόλυτα απαραίτητη προϋπόθεση", γιατί χωρίς αυτόν μια επανάσταση που θα είχε στόχο της την ισοτιμία ανάμεσα στους ανθρώπους "απλά θα γενικούσε την στέρηση, την ανάγκη, και με την ανάγκη ο αγώνας για τα απαραίτητα θα ξαναρχίζε, και όλη η παλιά βρώμοκατασταση θα επανέρχονταν αναγκαστικά". Αυτό και έγινε.

ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ - ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

Με τον θάνατο του Λένιν το 1924 η νέα πραγματικότητα ήταν ακόμα πιο δύσκολη. Με την διάλυση του επαναστατικού προλεταριάτου στην εξουσία

οι βασικοί υπεύθυνοι για την κατάντημα της ρωσικής επανάστασης είναι αυτοί οι ίδιοι που σήμερα την κατηγορούν. Ο δυτικός ιμπεριαλισμός αλλά πάνω από όλα οι προκατοχοί των σημερινών "δημοκρατικών" σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων της Δύσης.

προσκοληθήκαν παλιοί τσαρικοί, άνθρωποι χωρίς καμία σοσιαλιστική πεποίθηση αλλά που τους άρεσε η εξουσία. Νέα στρώματα όπως μικροεπιχειρηματίες της Νέας Οικονομικής Πολιτικής, διευθυντές και γραφειοκράτες, αποκτούσαν όλο και μεγαλύτερη βαρύτητα μέσα στο κόμμα. Μέσα σε λίγα χρόνια το κόμμα και η κρατική εξουσία πέρασαν στα χέρια των γραφειοκρατών, μιας υπο διαμορφωση αρχουσας τάξης, με κύριο εκφραστή της

τον Σταλιν. Οι δεσμοί που έδεναν το κόμμα με το πρωτοπορο κομμάτι της εργατικής τάξης είχαν αποκοπεί, με την εξαφάνιση αυτής της πρωτοπορείας.

Ο Τροτσκι κι η Αριστερή Αντιπολιτευση, έδωσαν μάχη μέσα στο κόμμα εναντίον στους σταλινικούς. Ο Τροτσκι, όπως ο Λένιν, έβλεπε την εξαπλώση της επανάστασης στην Ευρώπη σαν το μόνο σωστό δρόμο για να μπορέσει να στηριχτεί η Σοβιετική Ένωση.

Και πραγματικά νέες εξεγέρσεις άρχισαν στην Ευρώπη. Στη Βρετανία το 1926 ξεσπάσε η μεγάλη Γενική Απεργία. Η πιο αναπτυγμένη βιομηχανική χώρα, βρέθηκε μπροστά σε μια εκρηκτική κατάσταση. Ο Σταλιν στο μεταξύ είχε εισαγάγει οριστικά το δόγμα "σοσιαλισμός σε μια χώρα", το μόνο που βόλευσε την νέα γραφειοκρατία και την διατήρηση των προνομίων της. Ετσι μαζί με το Βρετανικό ΚΚ υποστηρίξαν την αντιαπεργιακή βρετανική γραφειοκρατία, στο ξεπούλημα της απεργίας, με ανταλλάγμα την θετική της στάση απέναντι στην ΕΣΣΔ.

Παρόμοια στρατηγική εφαρμόστηκε και στην Κίνα το 1925-27 με αποτέλεσμα την σφαγή χιλιάδων κινεζών εργατών και το τσακίσιμα της επανάστασης. Ήταν τα πρώτα σημάδια για της

καταναγκαστικής εργασίας. Οι αγρότες συρτήθηκαν στα εργοστάσια και η γη τους κολεκτιβοποιήθηκε με την βία, το εφτάωρο έγινε δεκαεξάωρο κι η "εθελοντική" εργασία έγινε υποχρεωτική. Από το 1928-35 η βιομηχανική παραγωγικότητα τριπλασιάστηκε ενώ οι μισθοί έπεσαν στο μισό.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΚΕ

Κάθε δεσμός με τη πραγματική επαναστατική παραδοχή του '17 έπρεπε να αποκοπεί, και αποκόπηκε. Το μπολσεβίκικο κόμμα όχι μόνο δεν είχε σχέση με τον σταλινισμό, αντίθετα η γραφειοκρατία αναγκάστηκε να εξορίσει, να εκτελέσει ή να "εξαφανίσει" όλα σχεδόν τα μέλη της κεντρικής επιτροπής που είχε κάνει την επανάσταση.

Ο Σταλιν καθιέρωσε ένα καθεστώς κρατικού καπιταλισμού που δεν είχε τίποτα να ζηλεύει από τον ιδιωτικό καπιταλισμό της Δύσης. Είχε όλα τα χαρακτηριστικά του όπως ιμπεριαλιστικές επεμβασεις, καταπίεση μειονοτητων, συσσώρευση σε βάρος των εργαζομένων.

ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

Η ευθύνη για το χάσιμο της επανάστασης δεν βαρύνει μόνο το Σταλιν και την γραφειοκρατία. Υπευθυνα είναι και τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που προδωσαν τις ευρωπαϊκές επαναστάσεις από τις οποίες περιμενε βοήθεια η ΕΣΣΔ, και τα κομμουνιστικά κόμματα που με την πολιτική στήριξη του Σταλιν και των μετεπειτα από αυτόν, οδήγησαν την παγκόσμια εργατική τάξη στη μεγαλύτερη ήττα.

Αν κάποιος θέλει να κλαψεί για τον Λένιν που γκρεμίζεται και την επανάσταση που χάθηκε έπρεπε να κλαψεί πριν 60 χρόνια. Σήμερα πρέπει να πανηγυρίζουμε γιατί αυτό που γκρεμίζεται είναι ο σταλινισμός. Το αντίδοτο στις βαρβαρότητες του Σταλιν δεν είναι οι κληρονόμοι του, ο Γκορμπάτσωφ και ο Γιελτσιν, είναι η ταξική παλη της σοβιετικής εργατικής τάξης.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΤΙ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ;

"Που ησουν;"

"Που ησουν κυριε τεως κομμουνιστη" ρωτούσε τους αριστερους που ξαφνικα ανακαλυψαν οτι διαφωνούσαν για τα εγκλήματα του σταλινισμού ο "Φιλελευθερος" στις 10 Σεπτεμβρη. "Διαφωνούσες μεν κυριε τεως" συνεχιζε ο αρθρογραφος, "αλλα ουδεποτε ειχες την παληκαρια να το πεις... και να διαχωρισεις την θεση σου... γιατι τωρα και η Μαρικού θα το εκανε και ο εσχατος των δειλων θα ειχε το θαρρος".

Ολες οι προσπαθειες των "τεως" να πεισουν οτι δεν πεθαινει η αριστερα και ο σοσιαλισμος, και οτι αυτοι εκπροσωπουν τον καλο, "δημοκρατικο" και "ανθρωπινο" σοσιαλισμο σκονταφτουν στο απλο ερωτημα "τωρα μας τα λετε";

Σε κανενα λοιπον δεν συμφερε να μιλησει για την υπαρξη ενος ολοκληρου επαναστατικου αριστερου ρευματος που δεν περιμενε την καταρρευση της ΕΣΣΔ για να ανακαλυψει τα εγκλήματα του σταλινισμού.

Ο Λεον Τροτσκι ηταν ο δευτερος ηγετης μετα τον Λενιν της επαναστασης του 1917. Διωχθηκε απο το κομμα το 1927. Ο μηχανισμος του εργατικου κρατους εγραφε για την ΕΣΣΔ το 1938 "μεταμορφωθηκε απο οπλο της εργατικης ταξης σε οπλο της γραφειοκρατικης βιας εναντια στην εργατικη ταξη". Το 1933 εγραφε οτι στην ΕΣΣΔ "Η γραφειοκρατια μπορεί να εξαναγκαστει να παραδωσει την εξουσια στα χερια της προλεταριακης πρωτοποριας μονο με την βια".

Οσοσο μεχρι την δολοφονια του απο τον Σταλιν το 1940 ο Τροτσκι πιστευε ακομα οτι η ΕΣΣΔ διατηρουσε καποια μακρινη σχεση με τον σοσιαλισμο. Δεν προλαβε να προχωρησει την ανάλυση του για την εξελιξη της ΕΣΣΔ.

Δεν πεθαινει παντως ο σοσιαλισμος

Το 1947, δυο χρονια μετα το τελος του 2ου Παγκοσμιο Πολεμου, ο σταλινισμος βρισκονταν στο ψηλοτερο σημειο της δυναμης του. Ο Σταλιν εξαπλωνε την "επανασταση" στις χωρες της Ανατολικης Ευρωπης. Τα Κομμουνιστικα Κομματα σε αλλες χωρες στην δυτικη Ευρωπη ηταν μεγαλυτερα και δυνατοτερα παρα ποτε. Ο τοτε συμμαχος του Σταλιν Μωο ετοιμαζονταν να κυριαρχησει στην μεγαλυτερη χωρα του κοσμου, την Κινα. Οπου ναυαι αρχιζε ο ψυχρος πολεμος.

Ηταν δηλαδη, ανθθετα με σημερα, η πιο δυσκολη εποχη για να τολμησει κανεις αριστερος να μιλησει εναντια στην ΕΣΣΔ.

Τοτε ακριβως γραφονταν στην Αγγλια η ανάλυση ενος επαναστατη, του Τονυ Κλιφ, που θεωρουσε την ΕΣΣΔ οχι σοσιαλιστικο κρατος αλλα μια κοινωνια πολυ κοντινη σε αυτες που υπαρχουν στην Δυση, ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ. Σημερα το "Κομμα των Σοσιαλιστων Εργατων" στην Αγγλια, του οποιου ηγετικο στελεχος ειναι ο Κλιφ, συνεχιζει να εχει αυτη την θεωρια.

Στην Κυπρο, απο το 1980 γραφανε στο τευχος 7 της "Εργατικης Δημοκρατιας" οτι η Πολωνια: "Ειναι μια ταξικη κοινωνια με αρχουσα ταξη την ηγετικη γραφειοκρατια του κομματος... μια παραλλαγη της καπιταλιστικης". Ουτε τοτε ηταν ευκολο να το πει κανεις αυτο εδω.

Εδω και πολλα χρονια η θεωρια του Κρατικου Καπιταλισμου ειναι η βαση της πολιτικης μιας σειρας αδελφικων επαναστατικων αριστερων κομματων οργανωσεων και ομαδων σε πολλες χωρες του κοσμου. Εμας, κανεις δεξιος εξηπνακας δεν μπορεί να μας πει "που ησουν κυριε τεως κομμουνιστη".

Κρατικός Καπιταλισμός

Το βασικο επιχειρημα ολων οσων υποστηριζουν οτι η ΕΣΣΔ και οι χωρες της ανατολικης Ευρωπης ειναι η ηταν σοσιαλιστικες χωρες, ειναι ο υποπιθεμενος κεντρικος σχεδιασμος της οικονομιας απο το κρατος. Το οτι ολα ηταν κρατικοποιημενα.

Το ΑΚΕΛ σημερα επιμενει στην "μικτη" οικονομια στην Κυπρο, στον συνδιασμο ιδιωτικων και κρατικων επιχειρησεων και ταυτιζει, οπως τα σοσιαλδημοκρατικα κομματα στην Δυση, τον κρατικο παρεμβατισμο και την αυξηση του εθνικοποιημενου κομματιου της οικονομιας με προχωρημα προς τον σοσιαλισμο.

Ανθθετα, για τον Λενιν και τους μπολσεβικους γενικοτερα, το κρατικοποιημενο κομματι της οικονομιας στις καπιταλιστικες χωρες θεωρουταν "κρατικός καπιταλισμος", χαρακτηριστικος του "ανωτατου σταδίου του καπιταλισμου", του ιμπεριαλισμου.

Εργατική Δημοκρατία

Μπορει το κρατος να ελεγει την οικονομια. Το ζητημα ομως ειναι, ποιος ελεγει το ιδιο το κρατος;

Αν το ελεγει η εργατικη ταξη, τοτε θα φροντιζει η ιδια ωστε η παραγωγη να εξυμηρετει το καλο των ιδιων των παραγωγων, και πς αναγκες τους. Αλλα ο μονος τροπος για να ελεγει συλλογικα το κρατος η εργατικη ταξη ειναι η **Εργατικη Δημοκρατια**, τα εργατικα συμβουλια, πραγματικα Σοβιετ, σαν αυτα που δημιουργησε η εργατικη ταξη στην Ρωσια στις εξεγερσεις του 1905 και 1917.

Αν ομως το κρατος το ελεγει αλλη ταξη, και οχι οι αμεσοι παραγωγοι, οι εργατες, τοτε οι στοχοι της παραγωγης θα ειναι οι στοχοι που της δινει αυτη η αλλη ταξης. Θα ειναι βεβαια η καταναλωση και το βιοτικο επιπεδο της αρχουσας ταξης. Αλλα πανω απο ολα θα ειναι η επιβωση της, η αμυνα απο τους εξωτερικους εχθρους (πυραυλοι, στρατος και τανκς, κατασκοπευτικες υπηρεσιες) και τους εσωτερικους εχθρους, την εργατικη ταξη (ΚαΓκεΜπε, αστυνομια, και παλι στρατος και τανκς)

Θα Ξεπερασουμε την Δυση

Η εργατικη δημοκρατια της επαναστασης του Οκτωβρη του 1917 δεν κρατησε πολυ, τα εργατικα συμβουλια-Σοβιετ γρηγορα εκφυλιστηκαν κατω απο τα φοβερα προβληματα που αντημετωπισε η επανασταση εξαιτιας της απομονωσης της.

Επεζησε βεβαια η κρατικοποιημενη οικονομια. Αυτη ομως, χωρις την Εργατικη Δημοκρατια δεν εκανε την ΕΣΣΔ σοσιαλιστικη χωρα, αλλα ανθθετα καπιταλιστικη. Το βασικο χαρακτηριστικο του καπιταλισμου δεν ειναι η ελευθερη αγορα και η ατομικη ιδιοκτησια. Ειναι οτι μια μικρη προνομιουχα μειοψηφια ελεγει τα κυρια μεσα παραγωγης, τα εργοστασια, την γη κλπ, και χρησιμοποιει αυτο τον ελεγο για να επιβωσει στον ανταγωνισμο της με αλλες αρχουσες ταξεις που βρισκονται στο ιδιο η σε αλλα κρατη, καπιταλιστικα και "σοσιαλιστικα".

Στην ΕΣΣΔ η αρχουσα ταξη ηταν μια γραφειοκρατια που καμια σχεση δεν ειχε πια με το παλιο μπολσεβικικο κομμα: Το 1956 ο Κρουτσεφ αποκαλυψε στον περιφημο μυστικο λογο του στο εικοστο συνεδριο του ΚΚΣΕ οτι ο Σταλιν ειχε δολοφονησει "70 στα εκατο των μελων της Κεντρικης Επιτροπης που ειχε εκλεγει στο 17ο συνεδριο του κομματος, και τους 1,018 απο τους 1966 ανππροσωπους στο συνεδριο".

Το συνθημα αυτης της κομματικης γραφειοκρατιας, ηταν απο το 1923 το "χτισμο του σοσιαλισμου σε μια μονο χωρα". Αντι για την εξαπλωση της επαναστασης σε αλλες χωρες το συνθημα του Σταλιν εγινε το "Θα φτασουμε και θα ξεπερασουμε την Δυση".

Η προσπαθεια της γραφειοκρατιας να "φτασει και να ξεπερασει" την πολυ πιο αναπτυγμενη οικονομικα Δυση μπορουσε να πετυχει μονο με την σκληροτερη εκμεταλλευση και καταπιεση των εργαζομενων απο την γραφειοκρατια, ωστε να παραγουν οσο περισσοτερο γινονταν και να καταναλωνουν οσο λιγοτερο γινονταν. Αντι για εργατικη δημοκρατια και δικτατορια του προλεταριου, στην ΕΣΣΔ η γραφειοκρατια επεβαλε μια αγρια δικτατορια πανω στο προλεταριο.

Στην πραγματικοτητα ουτε η αγορα και τα "καλα" της ελειπαν απο την οικονομια της ΕΣΣΔ. Ολοκληρη η οικονομια της ΕΣΣΔ εμοιαζε με μια τεραστια καπιταλιστικη επιχειρηση, υποχρεωμενη να λειτουργει, να πουλαει τα προϊοντα της και να αγοραζει αλλα προϊοντα, μεσα στην παγκοσμια καπιταλιστικη αγορα.

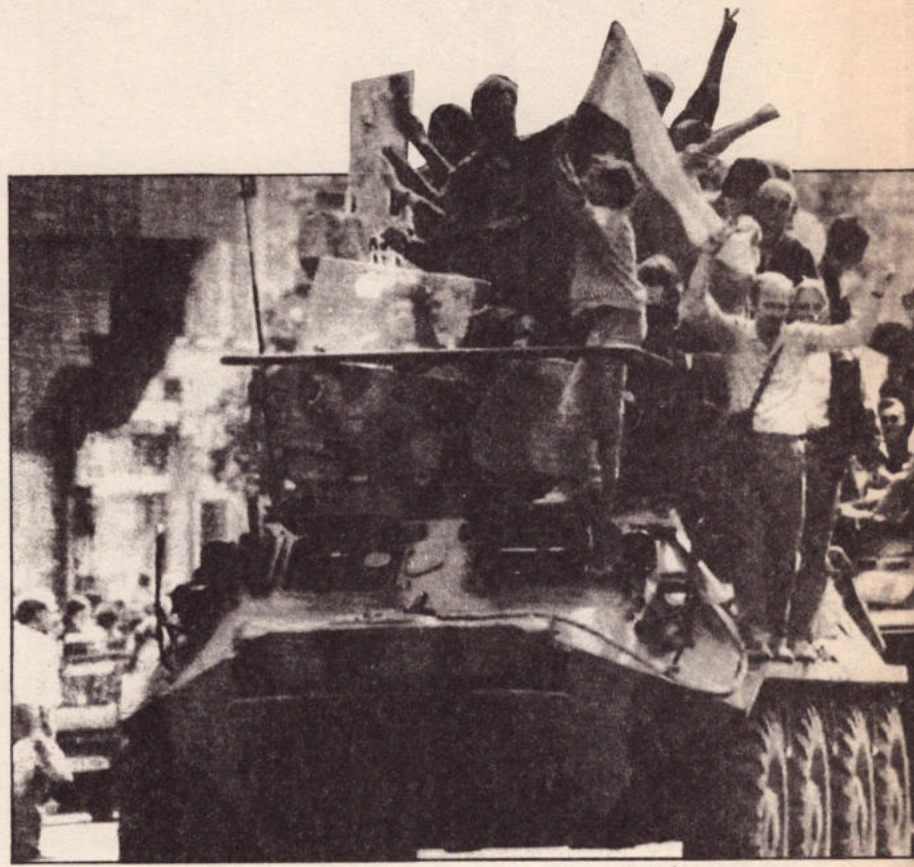
Μετα τον Δευτερο Παγκοσμιο Πολεμο, ο ανταγωνισμος με την Δυση εξελιχθηκε σε κουρσα των εξοπλισμων με πς ΗΠΑ, την υποταγη των παντων στον ανταγωνισμο για το ποιος θα κανει τα τελειοτερα οπλικα συστηματα.

Συλλογικοί Καπιταλιστές

Τα μελη της γραφειοκρατιας που κυβερνουσε και κυβερνα την ΕΣΣΔ (οπως και τα αλλα "σοσιαλιστικα" κρατη) ειναι συλλογικοι καπιταλιστες, εξισου καπιταλιστες οπως και οι αντιστοιχοι τους στην Δυση.

Αν φαίνεται περιεργο να ονομαζονται καπιταλιστες οι γραφειοκρατες ενω δεν ειναι ιδιοκτητες των εργοστασιων στην ΕΣΣΔ, δεν εχει παρα να σκεφτει κανεις την Εκκλησια στην ν. Κυπρο. Ο αρχιεπισκοπος και οι δεσποταδες δεν εχουν κοτσανιασμενη πανω τους την τεραστια περιουσια της εκκλησιας. Ολοι ομως ξερουν με ποση μανια κρατα η εκκλησια αυτη την περιουσια, και ποια προνομια δινει στους ανωτατους και ανωτερους κληρικους, που ειναι εξισου καπιταλιστες με τους υπολοιπους.

Αγγελος

του κλιφ

ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

εκδοσεις προορισμα

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΔΥΟ ΒΙΒΛΙΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ ΣΗΜΕΡΑ

ΔΩΜΩΣΕ

Από το εργα κράτος

στον κρατικό καπιταλισμό

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΝ ΤΑ ΤΑΝΚΣ

Οι ερμηίνες που δόθηκαν για το πραξικόπημα στην ΕΣΣΔ ξεκινούν από το ότι ήταν "έργο μιας χούφτας αξιολύπητων συνομητρώων" όπως είπε ο Γκορμπατσωφ και φτάνουν μέχρι το ότι ήταν "προβοκάτσια του Γελτσίν" όπως ακούστηκαν να λένε κάποιοι οπαδοί του ΑΚΕΛ. Η κυρίαρχη άποψη όμως το βλέπει σαν μια αποπειρά να νουσταλγούν του σταλινισμού για να "γυρίσουν στην εποχή του Μπρεζνιεφ".

Καμία από αυτές όμως δεν στεκεί. Οι "αξιολύπητοι συνομητρώες" και οι "νουσταλγοί της εποχής" του Μπρεζνιεφ που οργανώσαν το πραξικόπημα ήταν η αφοκρέμα της περεστρόικα. Ήταν ολοι με θέσεις κλειδιά στο κρατικό μηχανισμό της ΕΣΣΔ συμπεριλαμβανομένων των υπουργών εσωτερικών, αμυνας, εξωτερικών και του ίδιου του αντιπροέδρου του Γιεναγιεφ, που για να πάρει ο Γκορμπατσωφ τον έλεγχο της ΕΣΣΔ αλλά και στη Δυση σαν τα στελέχη της ψυχροπολέμου που τερμάτισαν τον ψυχροπόλεμο και εγγυούνταν την διεθνή υφεση και ειρήνη.

Πως φτάσαμε στο πραξικόπημα

Το πραξικόπημα δεν ήταν παρα το λογικό αποτέλεσμα των εξελίξεων στην ΕΣΣΔ τα τελευταία λίγα χρόνια. Ήταν το αποτέλεσμα μιας βαθείας οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής κρίσης που φαινόταν στον ορίζοντα οδηγώντας ένα μεγάλο κομμάτι της αρχουσας γραφειοκρατίας στην ΕΣΣΔ να εφαρμόσει μια πολιτική "ανασυγκροτήσης" της οικονομίας, την περεστρόικα. Ο Γκορμπατσωφ εκπροσώπησε ακριβώς αυτό το κομμάτι της γραφειοκρατίας και η περεστρόικα του δεν είχε άλλο στόχο από το να λύσει τα οικονομικά προβλήματα της αρχουσας τάξης χωρίς αυτή να κινδυνεύσει να χάσει την εξουσία και τα προνόμια της.

Η "οικονομική στασιμότητα" στην οποία οδήγησε η γραφειοκρατική ελεγχόμενη οικονομία της εποχής τους Μπρεζνιεφ και οι κίνδυνοι της οικονομικής κρίσης που φαινόταν στον ορίζοντα οδήγησαν ένα μεγάλο κομμάτι της αρχουσας γραφειοκρατίας στην ΕΣΣΔ να εφαρμόσει μια πολιτική "ανασυγκροτήσης" της οικονομίας, την περεστρόικα. Ο Γκορμπατσωφ εκπροσώπησε ακριβώς αυτό το κομμάτι της γραφειοκρατίας και η περεστρόικα του δεν είχε άλλο στόχο από το να λύσει τα οικονομικά προβλήματα της αρχουσας τάξης χωρίς αυτή να κινδυνεύσει να χάσει την εξουσία και τα προνόμια της.

Η κρίση όμως ήταν πολύ μεγάλη και ήταν αδύνατο να σωθούν ολοι. Σε όλες τις οικονομικές κρίσεις είτε στο δυτικό καπιταλισμό είτε στο κρατικό καπιταλισμό κάποια κομμάτια της αρχουσας τάξης κτυπιούνται, θυσιαζονται και σωζεται η υπολιτική αρχουσα τάξη. Έτσι μαζί με τα εκατομμύρια εργάτες που πλήρωσαν την κρίση, θα έχαναν τη δουλειά τους ή μέρος της δύναμης και των προνομίων τους, και κάποιοι διευθυντές επιχειρήσεων, κομμουνιστές και κρατικοί υπεύθυνοι. Έτσι η περεστρόικα έβρισκε από την αρχή αντίσταση ανάμεσα σε αυτά τα κομμάτια της αρχουσας γραφειοκρατίας.

Ο Γκορμπατσωφ για να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα εφαρμόσει την γλασνοστ. Επέτρεψε την ελευθερία του τύπου και προσέφερε κάποιες δημοκρατικές ελευθερίες στην εργατική τάξη για να εξασφαλίσει τη συναίνεση της στις οικονομικές μεταρρυθμίσεις που θα χτυπούσαν πρώτα και κυρία την ίδια, και προώθησε εκστρατεία εναντίον στη "στασιμότητα", την "αναποτελεσματικότητα" και την διαφθορά. Αρχισαν να βγαίνουν οκανόρ στη φθορά και διευθυντές επιχειρήσεων και άλλοι υπεύθυνοι να απομακρύνονται.

Η γλασνοστ, όμως που προσέφερε από τα πάνω τραβήχτηκε και ξεχλωθηκε από τα κάτω, από μια εργατική τάξη που για δεκαετίες

διψούσε για δημοκρατικές ελευθερίες. Οι εργάτες που αποκτήσαν το

δικαίωμα της οργανώσης αρχισαν να διεκδικούν και το δικαίωμα της απεργίας, της πολιτικής συγκεντρώσεως και της διαδήλωσε.

Οι διαφώνιες ανάμεσα στην ίδια την γραφειοκρατία ανερχισαν να γίνονται πολύ πιο έντονες. Αρχισαν οι διασπάσεις μέσα στο ίδιο το κομμάτι της αρχουσας τάξης, το ΚΚΣΕ. Ο Γιελτσίν, γνήσιο παιδί της περεστρόικα και σημαντικός συνεργάτης του Γκορμπατσωφ, περνα στην αντιπολίτευση. Οι γραφειοκράτες στις διάφορες δημοκρατικές αρχισαν να διεκδικούν τον έλεγχο της οικονομίας στις δημοκρατίες τους ελπίζοντας να ξεφύγουν από τη γενική κρίση. Αρχισαν να φουντώνουν τα εθνικιστικά κινήματα και οι αποσχισίες των δημοκρατιών.

Όσο πιο μεγάλη η κρίση τόσο και πιο μεγάλες οι διαφώνιες ανάμεσα στα κομμάτια της αρχουσας γραφειοκρατίας. Κανένα κομμάτι της γραφειοκρατίας δεν διαφώνουσε βεβαίως για την αναγκαιότητα του περασμά από την συγκεντρωτική γραφειοκρατική ελεγχόμενη οικονομία στην μικτή οικονομία και την αγορά. Η διαφώνια βρισκόταν στον τρόπο με τον οποίο το κάθε κομμάτι εβλεπε ότι θα έπρεπε να γίνει αυτό το περασμά.

Το κομμάτι που εκφράζαν οι Γιελτσίν, και Σεβερτντζε ήθελε γρηγορές αλλαγές και προσπαθούσε να χρησιμοποιήσει την λαϊκή αντίδραση σε βάρος των αντιπάλων της. Το συντηρητικό κομμάτι προτιμούσε το "κορεατικό μοντέλο". Δηλαδή στη ρεαλιστική του κράτος των πιο μεγάλων και μοντέρνων επιχειρήσεων που μπορούσαν να είναι ανταγωνιστικές στην παγκόσμια αγορά, σε συνδυασμό με την επιβολή εργασιακής πειθαρχίας.

Σημαντικό ρόλο στη συγκρούση ανάμεσα σ' αυτά τα δύο κομμάτια έπαιξε το ζήτημα της ανεξαρτησίας των δημοκρατιών. Για τους οπαδούς του "κορεατικού μοντέλου" ήταν σημαντικό η ΕΣΣΔ να διατηρηθεί σαν μια ενιαία αγορά και καθήρουνσαν τον Γιελτσίν ότι με την πολιτική του οδηγούσε σε πολυδιασπασή της Σοβιετικής αγοράς.

οικονομική κρίση

Ο Γκορμπατσωφ προσπαθούσε να κρατήσει τις ισορροπίες ανάμεσα στα διάφορα κομμάτια της αρχουσας τάξης πηγαίνοντας ποτέ με το ένα και ποτέ με το άλλο. Η οικονομική κρίση όμως δεν αφήνε περιθώρια για πολλές επιλογές. Το ακαθάρτο εθνικό εισόδημα για το 1990 είχε μειωθεί κατά 8,4% και για το 1991 προβλεπεται να μειωθεί περισσότερο από το 17%. Τους πρώτους μήνες του '91 η παραγωγή της πετρελαίου είχε μειωθεί κατά 9% και η παραγωγή κρεατός κατά 13%. Ο πληθωρισμός είναι στα ύψη του 1000% και οι ελλείψεις τροφίμων δραματικές.

Ο Γκορμπατσωφ αναγκάστηκε να καταφύγει στην ΚΓΒ και το στρατό για να ελεξει τις αντιδράσεις της εργατικής τάξης και να επιβάλει "πειθαρχία" στα εργοστάσια και τις ανυποταχτές δημοκρατίες. Όυτε αυτά όμως αποδείχτηκαν αρκετά γιατί σκονταψαν στις μεγάλες απεργίες των ανθρακωρυχών, στις μαζικές κινητοποιήσεις της Μόσχας και την ναναπεργία στη Λευκορωσία. Ο Γκορμπατσωφ για να ελεγκήσει το κίνημα αναγκάστηκε να στραφεί στο Γιελτσίν και την δημοκρατική αντιπολίτευση. Καταφερε να σταματήσει το απεργιακό κίνημα αλλά αναγκάστηκε να συμφωνήσει σε μια νέα "ενθωιακή συνθήκη", την οποία δεχτήσαν 9 από τις 15 δημοκρατίες της ΕΣΣΔ.

Ο συμβιβασμός αυτός μπορεί να

εκτονώσε προσωρινα το κίνημα αλλά δεν έλυσε κανένα πρόβλημα. Οδήγησε σε παράλυση τα οικονομικά μέτρα και προγράμματα του Γιελτσίν αλλά και των υποστηρικτών του "κορεατικού μοντέλου". Η διασπασή της αρχουσας τάξης ήταν τόσο έντονη και σε τόσο πολλά ζητήματα που κινδύνευε να χάσει τον έλεγχο και πάνω στο εργατικό κίνημα και πάνω στις δημοκρατίες. Σε μια κίνηση απελπίσας ένα κομμάτι της αποφάσισε να δοκιμάσει

την τύχη του με το στρατό και κινήθηκε να τα τανκς. Δεν είναι τυχαίο που αυτό έγινε την παραμονή της υπογραφής της νέας "Ενωσιακής Συνθήκης" και ότι η πρώτη ανακίνωση των πραξικοπηματιών αναφερόταν στην ανάγκη μιας ενιαίας Σοβιετικής Ενωσης.

εργατική αντίσταση

Η διασπασή μέσα στην εργατική τάξη απλώνονταν σε όλα τα επίπεδα,

ακόμη και μέσα στο στρατό. Οι πραξικοπηματίες φοβήθηκαν να καταφύγουν σε αγρία καταστολή από την πρώτη στιγμή. Ελπίζαν ότι οι εργάτες που είχαν κουραστεί και απογοητευτεί από τον Γκορμπατσωφ θα έμεναν αδιάφοροι για την ανατροπή του, ότι θα την εβλεπαν σαν μια απλή αλλαγή στην κορυφή της γραφειοκρατίας όπως τούσες άλλες που είχαν προηγηθεί με παρομοίους τρόπους στο παρελθόν.

Όμως οι εργάτες της ΕΣΣΔ που τα τελευταία χρόνια είχαν κερδίσει με αγώνες στους δρόμους και τα εργοστάσια το δικαίωμα της εργοληψίας, της απεργίας, των διαδηλώσεων, των συζητήσεων και γενικά της πολιτικής δράσης είχαν άλλα σχέδια. Μπορούσαν ζητώντας την παραίτηση του Γκορμπατσωφ. Αλλά δεν είχαν και καμία ορέξη να ξαναγυρίσουν στο λυθάργο που τους είχε ριξεί η αγρία καταστολή και ο φόβος της εξορίας και του ψυχιατρίου της σταλινικής περιόδου. Οι εργάτες που κατέβηκαν στους δρόμους και ζητούσαν την επιστροφή του Γκορμπατσωφ δεν υπερασπιζόνταν τον ίδιο και την περεστρόικα του, αλλά τις κατακτήσεις και τα δημοκρατικά δικαιώματα που κερδισαν μέσα από τους αγώνες τους τα τελευταία χρόνια.

Οι μαζές των εργατών που αρχικά κατέβηκαν στους δρόμους μπορεί να μην ήταν τερασπείες αλλά ήταν αρκετές ώστε να κερδίσουν και πολλούς φανταρούς με το μέρος τους και να κάνουν τους στρατηγούς του πραξικοπηματίου δισταχτικούς να χρησιμοποιήσουν άμεσα την αγρία καταστολή. Αυτό έδωσε στον Γιελτσίν και τη "δημοκρατική αντιπολίτευση" το χρόνο που της δυνάστη να χρησιμοποιήσουν τις

δικές τους επαφές μέσα στο στρατό και την ΚΓΒ και να πείσουν τους αξιωματικούς να γυρίσουν πίσω στα στρατοπέδα. Η μάχη για τους πραξικοπηματίες είχε κριθεί, η εργατική τάξη είχε κερδίσει μια μεγάλη μάχη.

ο Γιελτσίν

Ο Γιελτσίν όπως και οι περισσότεροι ηγέτες της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, Σεβερτντζε, Λουκιανόφ και οια είναι γεννημένα θρέμμα της γραφειοκρατίας. Ήταν ολοι τους με πολύ ψηλά ποστα στο κρατικό και κομματικό μηχανισμό και αποτελούν μέρος της αρχουσας τάξης της ΕΣΣΔ. Η διαμάχη ανάμεσα σε αυτούς και το συντηρητικό κομμάτι της γραφειοκρατίας δεν είχε ποτέ να κάνει με κάποιο "αγώνα για την διατήρηση της Σοβιετικής Ενωσης ως σοσιαλιστικού κράτους ή την επανόδο της στον καπιταλισμό" όπως γράφει η "Χαράυξη". Το περασμά από την γραφειοκρατική ελεγχόμενη οικονομία στην αγορά είναι μια κοινή επιλογή.

Αυτό που έκανε τον Γιελτσίν να ξεχωρήσει και να αναδειχτεί σαν "εναλλακτική λύση" ήταν η προθυμία του να παρακαμφεί φθαρμένους μηχανισμούς του ΚΚΣΕ και να κερδίσει την συμπάθεια των εργατών δηλώνοντας συχνά την υποστήριξη του στις διεκδικήσεις τους και καταγγέλοντας τη διαφθορά της γραφειοκρατίας. Ταχθηκε εναντίον στη χρησιμοποίηση του στρατού στη λιθουανία, υποστήριξε τις διαδηλώσεις στη Μόσχα και πολλές φορές πήρε θέση υπέρ των απεργών. Στη πραγματικότητα όμως και ο ίδιος στηρίζεται πάνω στους "παλιούς του συντροφους" στους διευθυντές των επιχειρήσεων των αρχηγούς της αστυνομίας του στρατού και της ΚΓΒ. Θέλει και αυτός μια ομαλή μεταβαση στην οικονομία της αγοράς που να μην ανατρεφεί την αρχουσα τάξη της οποίας είναι μέρος.

Γ'αυτό πολλές φορές έχει κρατήσει την πιο αντιφατική στάση. Τον περασμένο Απρίλη ενώ από τη μια καλούσε τους απεργούς ανθρακωρυχούς να ζητήσουν την παραίτηση του Γκορμπατσωφ, από την άλλη έκανε συμφωνία μαζί του για σταμάτημα και απαγόρευση των απεργιών. Στο πραξικόπημα καλεσε τους εργάτες σε γενική απεργία για να σωθεί το τομάρι του που κινδύνευε από τους πραξικοπηματίες, αλλά ζήτησε από τους εργάτες αυτοσυγκράτηση και τους καλεσε να γυρίσουν στις δουλειές τους χωρίς αποχώρησης ο δημάρχος του Λενινγκραντ Σομπσάκ καλεσε σε απεργία και σε δυο ώρες ζήτησε από τους εργάτες να την σταματήσουν. Ο ίδιος ο Σομπσάκ εμπόδισε τους διαδηλωτές να εισβάλουν στα γραφεία της ΚΓΒ προσβάλλοντάς τα επιχειρήματα: "Αν σπάσει τζάμις πάλι εμείς θα τα πληρώσουμε".

Αυτό που η δημοκρατική αντιπολίτευση και ο Γιελτσίν θέλουν τώρα είναι μια γρήγορη ομαλοποίηση της κατάστασης στελλώνοντας τον κοσμο στις δουλειές του και μακριά από τα οδοφράγματα και προστάτευοντας τους κρατικούς μηχανισμούς πίσω από μια συμβολική "αποχύντωση".

και τώρα τι;

Η νίκη της εργατικής τάξης και η καταρρευση του πραξικοπηματίου είναι πολύ σημαντική για τους εργάτες της ΕΣΣΔ. Δεν ήταν όμως μια ολοκληρωτική νίκη που να καταστρέφει και τους μηχανισμούς της αρχουσας τάξης του κρατικού καπιταλισμού. Μπορεί το κομμάτι της αρχουσας τάξης, το ΚΚΣΕ να δεχτήκε μια μεγάλη ήττα αλλά δεν ήταν αρκετή για να το εξαφανίσει. Μέσα από την αναστολή της λειτουργίας του που τελικά

εγκρίθηκε από την συντριπτική πλειοψηφία του Ανωτάτου Σοβιέτ η αρχουσα τάξη προσπαθεί να διασώσει ότι μπορεί με κάποια κίνηση "καθάρσεως" των μηχανισμών, κάποιων προσώπων, ονομάτων και συμβόλων.

Η συντριπτική πλειοψηφία των διευθυντών των εργοστασίων και των επιχειρήσεων, των αξιωματικών του στρατού και της αστυνομίας, των κρατικών υπευθύνων και των τοπικών διοικήσεων παραμένει στη θέση της. Όπως και σε άλλες μεταπραξικοπηματικές καταστάσεις η κυρίαρχη τάξη περνα κρίση αλλά δεν έχει ανατραπεί. Για την εργατική τάξη ούτε η εκμεταλλευτική σταμάτησε, ούτε τα οικονομικά προβλήματα λυθηκαν.

Αντίθετα τα πράγματα προβλεπονται να χειροτερεύσουν. Μεταρρυθμιστές και συντηρητικοί εκτιμούν ότι για να ολοκληρωθεί το περασμά στην οικονομία της αγοράς θα σπρωχτούν στην ανεργία πάνω από 30 εκατομμύρια εργάτες. Μονο για τον πρώτο χρόνο των μεταρρυθμίσεων θα χάσουν τη δουλειά τους γύρω στα δώδεκα εκατομμύρια. Οι αριθμοί είναι αφοβεροί. Αν προστεθούν σε αυτούς αλλά 70 εκατομμύρια άνθρωποι που ζουν σήμερα στην ΕΣΣΔ κάτω από το επίπεδο φτώχειας τότε γίνονται τρομαχτικοί.

Οι επιλογές της αρχουσας τάξης είναι μονοδρομος. Οι Γελτσίν και Γκορμπατσωφ θα προσπαθήσουν να περνασουν τους εργάτες να δεχτούν τις οικονομικές θυσίες που απαιτεί η αναδιάρθρωση του κρατικού καπιταλισμού για να ξεπεραστεί την κρίση του και να γίνει ανταγωνιστικό στη παγκόσμια αγορά. Θα προσπαθήσουν να τους πείσουν ότι μονο έτσι θα σταθεροποιηθεί η δημοκρατία που κινδύνευε από τα τανκς.

Όμως οι εργάτες που χτες σταμάτησαν τα τανκς, που μέσα από τις εμπειρίες τους ενόωσαν την αυτοπεποίθησή της δύναμης τους πολύ δυσκόλα θα δεχτούν να θυσιαστούν για χαρή των συμφερόντων της αρχουσας τάξης, για να μπορούσαν οι κρατικοί καπιταλιστές να μετατραπούν και σε ιδιωτικούς καπιταλιστές. Η αγρία καταστολή και το κτυπημα των εργατικών κατακτήσεων θα φανεί σαν η μόνη δυνατή επιλογή για την αρχουσα τάξη. Τα τανκς θα είναι πάντα στο μυαλό της αρχουσας τάξης μονο που την επομένη φορά μπορεί να είναι ο Γιελτσίν αυτός που θα τα στείλει.

Η μόνη εγγυηση για την εργατική τάξη στην ΕΣΣΔ είναι να στηριχτεί στις δικές της δυνάμεις χωρίς υπατάξεις στις υποσχέσεις των μεταρρυθμιστών και να παλεύει εναντίον στα σταθεροποιητικά τους προγράμματα που οδηγούν στην εξαθλίωση, την μεταναστεύση και την ελεγχόμενη, την μεταναστεύση και την αντιστάσεως στο πραξικόπημα είναι το καλύτερο μάθημα που μπορούσαν να πάρουν για να πιστευθούν σε αυτή τη δύναμη. Αυτή η εμπειρία μπορεί να τους βοηθήσει να στραφούν προς τον επαναστατικό μαρξισμό, την θεωρία που μπορεί να τους καθοδηγήσει να κτισουν το δικό τους επαναστατικό κομμάτι για να μπορέσουν να ανατρέψουν την αρχουσα τάξη τους, είτε είναι κρατικοί καπιταλιστές είτε ιδιωτικοί. Αν σήμερα αυτο φαίνεται δυσκόλο επειδή ο σταλινισμός έχει σκοτώσει αυτή τη θεωρία και έχει μετατρέψει τον Λένιν και τον Μαρξ σε σύμβολα των αλαμπισιών, το κρεμίσμα των αγαλμάτων τους από το μαζικό κίνημα όχι μονο δεν απομακρύνει από την θεωρία τους, αλλά είναι μια καλή αρχή για να ξαναζωντανεύουν οι ιδέες τους.

Ντινός Αγιοαμιτίης

ΕΡΓΑΤΙΚΑ**ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ****ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ**

Η Αγγλική κυβέρνηση επιμένει στην απόλυση 400 Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων στις βάσεις. Προκλητικά, δεν υπολογίζει κανένα και συνεχίζει να κτυπά τους εργαζομένους. Το ότι οι εργαζόμενοι στα δημόσια έργα των βάσεων, αρκεί με πολλά χρόνια υπηρεσίας, θα βρεθούν στο δρόμο ενώ οι δουλειές οι οποίες κανουν μέχρι σήμερα θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν, δείχνει τον εταίρismo και την αυταρχικότητα με την οποία οι βρετανικές αρχές επιβάλουν εδώ και καιρό, τα συμφέροντα τους σε βάρος των εργαζομένων στις βάσεις.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τα προβλήματα με τους όρους απασχόλησης των εργαζομένων στις βάσεις ολοένα και αυξάνονται το τελευταίο καιρό. Οι απολύσεις ξεκίνησαν από παλιά, από τις 8000 εργαζομένους έχουν μείνει μόνο 3.200. Τώρα όμως είναι μαζί και

ποιήσεων που για τους εργαζομένους σημαίνει, εκτός από τις απολύσεις και την ανεργία, περισσότερη και πιο σκληρή δουλειά σε πιο δύσκολες και άθλιες συνθήκες με λιγότερες απολαβές.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών συγκαλέσαν συνέλευση τον περασμένο μήνα όπου καταφεραν και πήραν "εν λευκώ" εξουσιοδότηση για να λάβουν μέτρα. Όμως εδώ και καιρό δεν έχουν λάβει κανένα μέτρο που να επηρεάζει τα κέρδη ή την λειτουργία των βάσεων. Συνομιλούν με τις βρετανικές αρχές ενώ ο καιρός περνά δουλεύοντας υπερ των βρετανικών αρχών. Πλησιάζει έτσι η απόλυση των υπαλλήλων χωρίς οι βρετανικές αρχές να αντιμετωπίζουν κανένα μέτρο που να τις εξαναγκάζει πραγματικά να αποσυρουν τις απολύσεις.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών ενώ μιλούν για αντίσταση, δείχνουν μεγάλη "συνεση" και "υπεθυνότητα".

απολύσεων δεν θα τις αποτρέπει. Ήδη επρέπε να είχε αρχίσει ο αγώνας, όχι με δίωρη στάση εργασίας αλλά με απεργία διάρκειας όλων των εργαζομένων στις βάσεις. Αυτό που μπορεί να αποτρέπει τις απολύσεις είναι το κόστος από τα απεργιακά μέτρα, που πρέπει να είναι αρκετά μεγάλο για να κάνει τις απολύσεις ασυμφορές για τις βρετανικές αρχές. Όλοι οι εργαζόμενοι στις βάσεις σε όλα τα τμήματα πρέπει να μπουν άμεσα στον αγώνα γιατί αύριο θα έρθει η σειρά τους για απολύσεις. Υπάρχουν ακόμη και οι εργαζόμενοι που τροφοδοτούν τις βάσεις με πετρέλαιο, τροφή, πρώτες υλές, κλπ. Η δική τους συμπαράσταση θα είχε μεγάλη σημασία, γιατί έτσι μπορούν να κλιμακώσουν την απεργία. Ακόμα μπορούν να φουντώσουν το κίνημα συμπαράστασης, συνδέοντας τις ιδιωτικοποιήσεις στις βάσεις με αυτές στον δημόσιο και ημικρατικό τομέα, αλλά και με τις απολύσεις σε άλλους εργατικούς χώρους. Αυτά θα ανησυχούσαν τις βρετανικές αρχές και όχι οι χλιαρές μέχρι ανυπαρχτες διπλωματικές πιέσεις.

Αν η ηγεσία των συντεχνιών δεν δείχνει προθυμία να πάρει όλα αυτά τα μέτρα οργανώσης και κλιμακώσης του αγώνα τότε πρέπει οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να παρουν τη πρωτοβουλία και να τα κάνουν οι ίδιοι. Οι ανάγκη υπάρχει, αλλά υπάρχουν και οι δυνατότητες.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Υπήρξε ήδη κάποια συμπαράσταση στους απολυμένους εργαζομένους στις βάσεις. Ψηφίσμα συμπαράστασης που κυκλοφόρησε σε διάφορους χώρους, στο Μακάριο Νοσοκομείο και Θαλασσοαίμα, στην Αρχή Τηλεπικοινωνιών, στο Ταχυδρομείο και άλλοι έχει μαζέψει εκατοντάδες υπογραφές συμπαράστασης. Οι περισσότεροι εργαζόμενοι, ιδιαίτερα στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα, το υπεγράψαν γιατί και οι ίδιοι ανησυχούν μήπως οι ιδιωτικοποιήσεις επεκταθούν και σε αυτούς.

Κάποιες αντιρήσεις, ότι είναι ανίερση να υποστηρίζεις το δίωξιμο των βάσεων και ταυτόχρονα να ζητάς να μη απολυθούν το προσωπικό, είναι εντελώς λαθεμένες. Το δίωξιμο των βάσεων θα γίνει με τον αγώνα των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων, και όχι με την υποταγή στις διαθεσεις των αρχών των βάσεων. Οι βρετανικές αρχές απολυουν τους εργαζομένους όχι επειδή έχουν σκοπό να τα μαζέψουν και να φύγουν αλλά επειδή θέλουν να ριξουν το κόστος λειτουργίας των βάσεων. Αν οι βρετανικές αρχές πετύχουν τους σκοπούς τους με την απόλυση των εργαζομένων τότε θα έχουν και λιγότερους λόγους να τα μαζέψουν και να φύγουν.

Νίκος Αγιομαμής

Αντι να κατεβουν σε απεργία πριν γίνουν οι απολύσεις, ψαχνουν την συνθήκη εγκαθίδρυσης. Ούτε κουβέντα για την κυβέρνηση που σίωπα επειδή και η ίδια είναι υποστηρίχτης της πολιτικής του κτυπήματος των εργατικών κατακτήσεων και της πίεσης πάνω στους εργαζομένους με το μέτρο της ιδιωτικοποίησης και έτσι κάνει πλατές στη Αγγλική κυβέρνηση.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η μοιρολατρική αναμονή των

ξετσιπώτα. Θέλουν να διαλύσουν το τμήμα δημοσίων έργων των βάσεων και να δώσουν τις δουλειές του σε ιδιώτες.

Για τις πρόσφατες μαζικές απολύσεις, οι ηγεσίες των συντεχνιών προβάλλουν νομικιστικά επιχειρήματα. Θεωρούν τις απολύσεις, σαν παραβίαση της συνθήκης εγκαθίδρυσης των βάσεων. Όμως οι απολύσεις δεν είναι ζήτημα του τι προνοεί η συνθήκη εγκαθίδρυσης, αλλά ότι η εργοδοσία εφαρμόζει πολιτική των ιδιωτικο-

οι υπάλληλοι μαζί τους, ποσο καλά γνωρίζουν οι υπάλληλοι την δουλειά τους, τι εισηγούνται για βελτίωση της εξυπηρέτησης κλπ. Αυτός που θα συμπληρώσει το ερωτηματολόγιο μπορεί μάλιστα να κρατήσει την ανωνυμία του.

Ο φορτός εργασίας που έχουν οι τραπεζικοί υπάλληλοι, κυρία αυτοί που καθονται μπροστά στον παγκό είναι πολύ μεγάλος και αρκετά κουραστικός. Δεν βρσκουν σχεδόν καθόλου χρόνο να σηκωθούν από την θέση τους. Το ότι έχουν να

κάνουν με λεφτά, που δεν είναι και δικά τους, και έχουν την ευθύνη αν γίνει λάθος, τους προκαλεί υπερενταση και αγχος. Επίσης η άμεση σχέση που έχουν με το κοινό κάνει την δουλειά τους ακόμα πιο δύσκολη και κουραστική. Ο καθενάς που παει στην τραπεζα ζητά την άμεση εξυπηρέτησή του, να τελειώνει να φεύγει, κι αγανακτά όταν υπάρχει καθυστέρηση. Πάνω σε αυτή την αγανάκτηση θέλει να πατήσει η εργοδοσία για να κτυπήσει τους υπαλλήλους της Τραπεζας. Για την

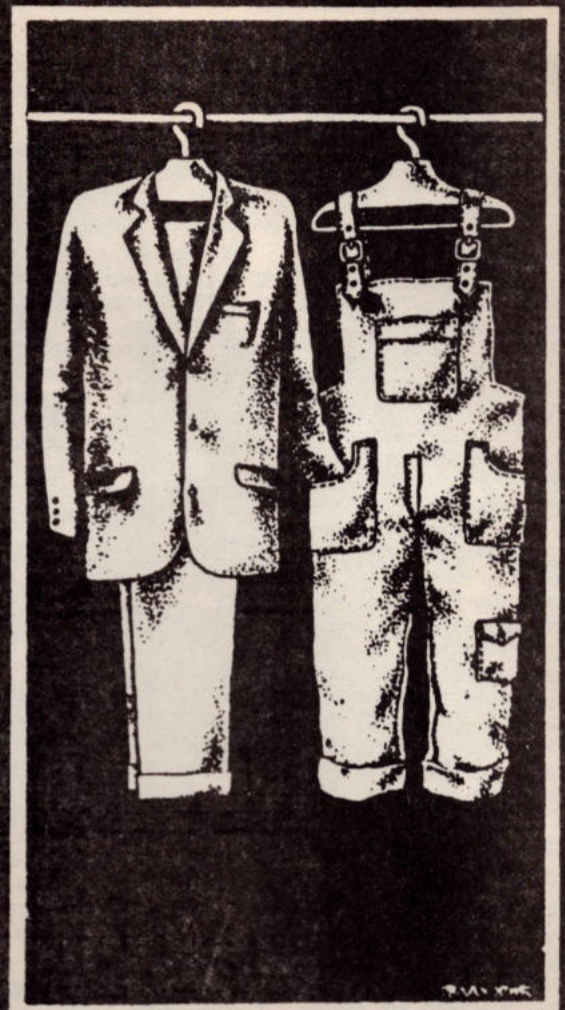
τυχόν καθυστέρηση στην εξυπηρέτηση του κοινού δεν ευθυνονται οι υπάλληλοι αλλά το πολύ φορτωμένο πρόγραμμα δουλειάς και η έλλειψη προσωπικού.

Πολλά υποκαταστήματα εργαζονται με δυο - τρεις υπαλλήλους μόνο. Οι τραπεζίτες όχι μόνο ζητούν από τους υπαλλήλους αυτούς ολό και περισσότερη δουλειά αλλά τους υποχρεώνουν να την κάνουν με το χαμόγελο στα χείλη αλλιώς θα κινδυνεύουν να τους καταγγείλει κάποιος πελάτης ως μη φιλικούς.

Και αφού το φυλλάδιο αυτό μπορεί να το συμπληρώσει κάποιος ανωνυμια, μπορεί καλλίστα να το συμπληρώσουν και οι ίδιοι οι διευθυντές.

Οι τραπεζικοί υπάλληλοι πρέπει να ζητήσουν από τη συντεχνία τους να απαιτήσει να αποσυρθεί άμεσα αυτό το απεργιακό φυλλάδιο που φταχτεί χαφιέδες και θυματόπει τους υπαλλήλους.

Δ. Χ.

ΚΕΒΕ και ΟΕΒ μας δουλεύουν

Οι οργανώσεις των κεφαλαιοκρατών ΚΕΒΕ και ΟΕΒ ζητούν να παγοποιηθούν οι συλλογικές συμβάσεις των κρατικών και ημικρατικών υπαλλήλων, να μειωθούν οι μισθοί προσηψής και τα ωφελήματα τους, και να μειωθεί ο αριθμός τους. Έτσι, λένε, θα λυθούν τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η οικονομία τους, και θα μειωθεί το χάσμα ανάμεσα σε ιδιωτικούς και δημοσίου υπαλλήλους.

Στην ανπδραση μάλιστα της ΠΑΣΥΔΗ ότι το χάσμα μπορεί να μειωθεί με αυξήσεις στους ιδιωτικούς και όχι με μειώσεις στους κρατικούς, απαντούν ότι "ο ιδιωτικός τομέας δεν συντηρείται από φορολογίες πολιτών αλλά από παραγωγή προϊόντων και υπηρεσιών που να μπορεί να διαθέτει σε ανταγωνιστικές τιμές κυρίως στο εξωτερικό."

Μα αυτοί που ωφελούνται συνήθως από τις "φορολογίες πολιτών" είναι οι ίδιοι οι επιχειρηματίες μέλη του ΚΕΒΕ και του ΟΕΒ. Δεν ήταν οι ξενοδοχοί που πήραν τα εκατομμύρια για διαφημίσεις κατά την διάρκεια του πολέμου στο κόλπο ενώ οι ξενοδοχούπαλληλοι έπαιρναν το δρόμο της ανεργίας; Δεν είναι οι εταιρίες πετρελαιοειδών που ωφελούνται από την άρνηση της κυβέρνησης να μειώσει τις τιμές των καυσίμων, μετά το πόλεμο που έπρεπε ξανά η τιμή του πετρελαίου; Δεν είναι οι βιομηχανοί που παίρνουν τις επιδοτήσεις και τις πιστώσεις των 70 εκατομμυρίων λιρών για εξαγωγές στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης; Δεν είναι οι διαφορές υπερακτικές και μη επιχειρήσεις που παίρνουν αφορολόγητα αυτοκίνητα και άλλο εξοπλισμό; Δεν είναι οι ελληνοκυπριοί βιομηχανοί που παίρνουν τις διαφορές φοροαπαλλαγές σαν "κίνητρα" για επενδύσεις; Άραγε ποιων τα συμφέροντα υπερασπίζεται ο στρατός τον οποίο όχι μόνο πληρώνουν αλλά και υπηρετούν οι εργαζόμενοι;

Αυτοί οι ίδιοι είναι οι μόνοι που ζουν παρασιτικά σε βάρος των εργαζομένων όχι μόνο του ιδιωτικού αλλά και του δημοσίου και ημικρατικού τομέα. Οι εργαζόμενοι αξίζουν όχι μόνο τους μισθούς και τα ωφελήματα που έχουν, αλλά και πολλά άλλα γιατί αυτοί είναι που παράγουν και δημιουργούν ολό το πλούτο που νεμονται οι βιομηχανοί, οι επιχειρηματίες και τα άλλα παρασιτά που τους υπηρετούν.

ΚΑΤΑΔΩΣΤΕ ΤΟΥΣ

Η Λαϊκή τραπεζα έχει εκδώσει ένα απεργιακό φυλλάδιο με τίτλο "αποψεις, εισηγησεις, κριτική, και καλεϊ το κοινό να γραφει τις αποψεις, τις εισηγησεις ή τα τυχόν προβλήματα που αντιμετωπίζεις συναλλαγές του με την Τραπεζα.

Από τις 6 ερωτήσεις οι 4 έχουν να κάνουν με το ποσο καλοί και εξυπηρετικοί είναι οι υπάλληλοι της τραπεζας. Ερωτήσεις όπως αν περιμένουν ώρα για να εξυπηρετηθούν, ποσο φιλικοί είναι

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Η βοήθος σταθμού η νηπιαγωγού είναι ένα επάγγελμα στο οποίο συνήθως ασχολούνται νέες κοπέλλες. Για να γίνουν βοηθοί δεν χρειάζεται να τελειώσουν κάποια ειδική σχολή, είναι αρκετό το απολυτήριο λυκείου. Οι πιο πολλές είναι βοηθοί των νηπιαγωγών, και μερικές φορές αναλαμβάνουν σε σταθμούς τα βρεφικά.

Οι βοηθοί αμοιβονται με πολύ χαμηλούς μισθούς, και είναι σε χειρότερη μοίρα από ότι είναι ήδη οι νηπιαγωγοί. Το ωράριο που εργαζονται είναι συνήθως από τις επτά το πρωί μέχρι τις επτά το βράδυ, φροντίζοντας για τα παιδιά ή την καθαριότητα.

Στο επάγγελμα της βοηθού υπάρχουν πολλά προβλήματα. Από το υπουργείο εργασίας και κοινωνικών ασφαλίσεων υπάρχουν νομοί που καθορίζουν τη λειτουργία των νηπιαγωγείων και τους όρους εργασίας των εργαζομένων σε αυτά. Παρόλο που οι βοηθοί δεν είναι οργανωμένοι σε συντηχίες, οι συντηχίες έχουν κάποιο λόγο στους όρους εργασίας. Συνήθως όμως οι εργοδότες κανουν ότι θελουν χωρίς να δινουν λογαριασμό σε κανένα. Για παράδειγμα όταν ψηφιστηκε νομος για τον κατωτερο βασικο μισθο προσληψης ζητησαμε και εμεις να τον πληρωθουμε. Η απαντηση ηταν οτι ο νομος δεν αφορα το παλιο προσωπικο αλλα μονο τις καινουριες. Ετσι σημερα οι νεες συναδελφοι παιρνουν πιο ψηλο μισθο απο τις παλιες που εχουμε πεντε και οκτω χρονια υπηρεσια.

Τα προβλήματα μας είναι πολλά. Οι ώρες εργασίας πολλές και όλες στο ποδι. Οι αργίες απλήρωτες. Οι εργοδότες μας αφαιρούν μια

βδομάδα από την καλοκαιρινή μας άδεια για τις αργίες που δεν δουλεύουμε. Από τις υπολοιπές δυο εβδομάδες που δικαιουμαστε για την άδεια μας την μια την πληρώνουμε πολύ ακριβά γιατί δουλεύει ο σταθμός και εμείς υποχρεωμένες να αντικαθίστούμε η μια την άλλη. Από την καλοκαιρινή άδεια οι εργοδότες θελουν να μας αφαιρούν και της άδειες ασθενείας. Δεκατος τριτος μισθος δεν υπαρχει, παρα εικοση λιρες φιλοδωρημα!

Αν τύχει να είσαι εγκυος κινδυνεύεις να απολυθείς γιατί μειώνεται η ικανότητα σου να σηκώνεις βάρη και άλλα παρομοια. Βεβαία επειδή υπάρχει νομος που απαγορευει την απολυση οσαν ειναι με αδεια του γιατρου, μας λενε οτι το κανουν ταχα για το καλο μας και οτι θα μας παρουν πίσω μετα τη γεννα. Βεβαία αυτο εξαρταται τελειως απο την καλη τους διαθεση.

υπερ αριθμα παιδια

Για τα νηπιαγωγεία υπάρχουν κανονισμοί που καθορίζουν τον αριθμό των παιδιών που φροντίζει η κάθε βοηθος και που είναι μόνο επτά όταν είναι κατω των δυο χρονων. Δυστυχως πολλες φορες εχουμε 8 - 9 ή 10 -14. Όταν η κοινωνική λειτουργός ερχεται για ελεγχο και ανακαλυψει οτι υπαρχουν πιο μεγαλος αριθμος ο εργοδοτης τα καλυπτει με διαφορα επιχειρηματα, οπως οτι τα υπερ αριθμα ειναι προσωρινα για κανα δυο μερες. Φυσικα εμεις δεν μπορουμε να ανοιξουμε το στομα μας να πουμε τιποτα γιατι την επομενη μερα θα ψαχνουμε για

δουλειά.

Τα απογευματα τα πραγματα γινονται ακομη χειροτερα. Πολλες φορες εργαζονται σε σταθμο δυο κοπελλες με 20 μωρα και παραπανω. Τα Σαββατα που τα μωρα ειναι πολυ λιγα και ζητουμε να δουλευουμε εναλλαξ τοτε οι εργοδοτες θυμουνται τον κανονισμο και μας κουβαλουν ολες εκει.

Αυτο ειναι ενα πολυ μεγαλο προβλημα που δεν αφορα μονο εμας αλλα και τους γονεις που στελνουν τα μωρα τους στο σταθμο. Σιγουρα η φροντιδα που μπορεις να προσφερεις σε 7 μωρα θα ειναι περισσοτερη απο οτι στα 12 και στα 20. Για τους γονεις βεβαία υπαρχει και το προβλημα οτι πληρωνουν και πολλα λεφτα για οτι ιδιωτικοι σταθμοι χρεωνουν σχεδον τριπλασια απο οτι οι κρατικοι. Μια εργαζομενη που στελνει δυο παιδια στο σταθμο για παραδειγμα δινει σχεδον 90 λιρες το μηνα, κατι που μπορει να αντιπροσωπευει περισσοτερο απο τον μισο μισθο της.

Τα δικα μας τα προβληματα αιγουρα εχουν να κανουν και με το γεγονος οτι μεχρι σημερα δεν καταφεραμε σαν βοηθοι στους ιδιωτικους σταθμους να οργανωθουμε αλλα το προβλημα ειναι γενικότερο. Αν υπηρχαν αρκετοι κρατικοι σταθμοι ουτε οι εργαζομενοι γονεις θα γινονταν αντικειμενο τετοιας εκμεταλλευσης, αλλα και εμεις θα μπορουσαμε να αγωνισουμε πιο αποτελεσματικα, μαζί με τις νηπιαγωγους για καλυτερες συνθηκες δουλειας και καλυτερους μισθους.

A.K.

ΑΡΧΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Οι εργατες κουφαινωνται.. η διευθυνση κανει τον κουφο

Προβλήματα ακοής αντιμετωπίζουν αρκετοί εργατες στους ηλεκτροπαραγωγικούς σταθμούς Μονής και Δεκελείας. Όπως φάνηκε από τις ιατρικές εξετάσεις οι μισοί από αυτούς είχαν 50% - 80% ακουστικά προβλήματα. Πραγμα που σημαίνει ότι μισοκουφάθηκαν ή σχεδόν κουφάθηκαν. Η διευθυνση της Αρχής Ηλεκτρισμού (ΑΗΚ) θελώντας να υποβαθμίσει το πρόβλημα ισχυρίζεται ότι δεν είναι καπ το σοβαρο και το μονιμο.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΙΜΟ

Η ακοή ωφειλεται στις γρηγορες αλλαγες της πιεσης του αερα που βαζουν σε κινηση μια σειρα απο τριχιδια που βριοκονται στον κοχλια του αυτου. Αυτα τα τριχιδια ειναι που στελλουν τα μηνυματα στον εγκεφαλο. Αυτα ομως καταστρεφονται σταδιακα με τον καιρο. Συνηθως αυτο συμβαινει σε βαθεια γεραματα. Τα τριχιδια αυτα ομως οταν εκτειθενται σε συνεχη και δυνατο θορυβο καταστρεφονται ανεπανορθωτα. Γι'αυτο τα περι προσωρινης βλαβης που ισχυριζονται οι εργοδοτες ειναι σκετη κοροϊδια. Τα τριχιδια δυστυχως δεν αναπληρωνονται ουτε με ευχολογιες ουτε με αποζημιωσεις.

Αυτο το προβλημα αναγνωριστηκε στην Αγγλια σαν βιομηχανικο προβλημα απο το 1908 και δωθηκαν μαλιστα γι'αυτο το λογο και αποζημιωσεις. Απο εργαζομενη που εγινε, 150.000 εργαζομενοι αντιμετωπιζουν σοβαρα προβληματα με την ακοη τους. Συμφωνα με την ερευνα το ιδιο προβλημα

αντιμετωπιζουν πολλοι εργαζομενοι που απασχολονται στα τυπογραφεια, τα υφαντουργεια, πλεκτομηχανες, εμφιαλωτρια και αλλες παρομοιας φυσης δουλειες. Χαρακτηριστικα αναφερεται οτι λογω του μεγεθους αυτου του προβληματος, τα ανεμα στην Αγγλια αυξησαν την ενταση του ηχου.

Περα ομως απο τα προβληματα ακοης που προκαλει ο συνεχιης θορυβος, προκαλει αυξηση των ατυχηματων γιατι οταν καποιος δεν ακουει οταν του φωναζουν πως θα τον προειδοποιησουν για να αποφυγει καποιο αμεσο κινδυνο; Ακομα προκαλει υπερενταση και προβληματα στις σχεσεις του με τους αλλους. Όταν καποιος δεν ακουει δεν το ξερει ο ιδιος και συνηθως δεν το πιστευει οταν του το λει καποιος. Γινεται καχυποπος με τον κοσμο εκνευριζεται και καυγαδιζει.

Μετρα μπορουν και πρεπει να λαμβανονται οπου υπαρχει προβλημα συνεχιως θορυβου. Οι εργοδοτες λενε οτι ο θορυβος ειναι ενα αναγκαιο κακο αρα και η κωφωση φυσικη συνεπεια. Μας κοροιδεουν γιατι αυτο που θελουν να πουν ειναι οτι δεν θελουν να ξεοδεψουν λεφτα. Οι ωτοασπιδες δεν ειναι λυση αλλα μετρο μεχρι να ληφθουν ριζικα και μονιμα μετρα. Τετοια μετρα ειναι η αλλαγη μηχανων με συγχρονες που κανουν λιγοτερο θορυβο, η μονωση των μηχανων και κτιρων αλλα και η τοποθετηση φιλτρων (εξωστ). Αυτα ομως στοιχιζουν. Οι εργοδοτες ανη να πληρωσουν καποια λεφτα για την υγεια και ασφαλια μας μας λενε "δεν ειναι τιποτε θα σας περασει".

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΗΣ ΚΟΥΦΑΜΑΡΑΣ

Οι εργατες των σταθμων της ΑΗΚ ανηκουν στους "προνομιουχους" ημικρατικούς υπαλληλους που κατηγορουνται σαν χαραιοφαιδες, καθησιαρηδες που παρνουν και καχουλους μισθους απο πανω. Στην περιπτωση αυτη φαινεται πως το προνομιο τους ειναι η μονιμη κουφαμαρα τους και ισως αυριο το πεταγμα τους στον δρομο λογω ανικανοτητας. Παρομοια προβληματα αντιμετωπιζουν ομως και οι υπαλληλοι της Αρχης Τηλεπικοινωνιων. Ακομη πολλοι απο αυτους τους εργαζομενους που δουλευουν σε τεχνικα τηματα οπως στις εναερειες και υπογειες γραμμες υποφερουν απο διοκοπαθειες, σοβαρα προβληματα της σπονδυλικης στηλης και κοιλης (σακριασμα).

Οι εργαζομενοι ειτε στον ιδιωτικο ειτε στον κρατικο και ημικρατικο τομεα εργαζονται κατω απο σκληρες και ανθυγιεινες συνθηκες με σοβαρες και μονιμες επιπτώσεις στην υγεια τους. Ο διαχωρισμος που κανει η κυβερνηση και οι εργοδοτες σε "προνομιουχους" και μη εμποδιζει να αναπτυχθουν κοινοι αγωνες για καλυτερες και ανθρωπινες συνθηκες δουλειας για ολους τους εργαζομενους. Γι'αυτο πρεπει να πολεμησουμε αυτο τον διαχωρισμο και να στηριξουμε την ενοτητα μεταξυ των εργαζομενων εναντια στον κοινο εχθρο τους, τους πραγματικα προνομιουχους, που ειναι οι καπιταλιστες.

Αλκης

μια δολοφονια που περασε για αυτοκτονια

Στις 2 Σεπτεμβρη ο Παναγιωτης Μιχαηλ απο το Καϊμακλι σκοτωθηκε πεφτοντας απο την πολυκατοικια οπου εμενε. Απ' οτι γραφτηκε στις εφημεριδες ο Μιχαηλ οδηγηθηκε στην αυτοκτονια εξαιτιας των οικονομικων δυσκολιων που αντιμετωπιζε. Τους τελευταιους μηνες ηταν ανεργος εξαιτιας προβληματων υγειας που ειχε με τον σπονδυλο του. Προηγουμενα δουλευε σαν διανομεας κυλινδρων υγραεριου. Αυτο ηταν που του προκαλεσε και το προβλημα υγειας.

Στην πραγματικοτητα ο Μιχαηλ ειναι ακομα ενα θυμα του καπιταλισμου. Οσο ηταν καλα και μπορουσε να εξυπηρετει την εταιρεια στην οπια δουλευε, η εταιρεια τον κρατουσε στη δουλεια. Όταν αρρωστησε οχι μονο τον εδιωξαν απο την δουλεια του αλλα και πουθενα αλλου δεν μπορουσε να βρει δουλεια εξαιτιας των προβληματων υγειας που ειχε.

Οι εταιρειες νοιαζονται μονο πως να αυξησουν τα κερδη τους και δεν ενδιαφερονται για τα προβληματα των εργατων. Οσο ο Μιχαηλ μπορουσε να εξυπηρετει την εταιρεια και να προσφερει στα κερδη της, τον ξεζουμιζε καλα. Όταν η ιδια η δουλεια του, το σακατεψε περιοριζοντας την δυνατοτητα του να προσφερει στα κερδη της εταιρειας, τον πεταξαν σαν σπμμενη λεμονοκουπα.

Δεν ειναι η πρωτη φορα που διαβαζουμε στις εφημεριδες παρομοιες περιπτωσεις εργαζομενων που οδηγουνται στην αυτοκτονια εξαιτιας των οικονομικων αδιεξοδων. Δεν ειναι πολλοι μηνες που ενας συνταξιουχος πνιγηκε για παρομοιους λογους στη Λεμεσο. Τετοια περιστατικα ειναι συχνα σε περιοδους οικονομικης κρισης μεσα στον καπιταλισμο. Οι επιχειρησεις στον καπιταλισμο αποτελουν μερος ενος απανθρωπου και απροσβου συστηματος που κυριαρχειται απο τον πιο σκληρο και αμειλικτο ανταγωνιμο και την εκμεταλλευση. Οι εργατες και οι υπαλληλοι δεν ειναι ανθρωποι για την εταιρεια αλλα ζωντανες μηχανες που πρεπει να δουλευουν και να προσφερουν στην εταιρεια συνεχως. Αν καποια απο αυτες τις μηχανες αρχισει να εχει προβληματα τοτε η εταιρεια την πεταει στα οκουπια.

Η αυτοκτονια του Μιχαηλ εγινε λιγες μολις βδομαδες μετα που ο υπουργος οικονομικων ανακοινωσε με περηφαναia απο την τηλεοραση οτι το κατα κεφαλη εισοδημα των ε/κ εχει φτασει στα 10,000 δολαρια το χρονο. Η οικογενεια του Μιχαηλ αποτελειται απο 4 ατομα, πραγμα που σημαίνει πως συμφωνα με τον υπομυρο θα ειχε 40,000 δολαρια το χρονο εισοδημα. Διερωταται λοιπον κανεις γιατι να αυτοκτονησει για οικονομικους λογους ενας εργαζομενος οταν εχει εισοδημα πανω απο 20,000 λιρες το χρονο; Σιγουρα και ο Πανικος Μιχαηλ μαζί με τον πρωην εργοδοτη του θα ειχαν κατα κεφαλη εισοδημα περισσοτερα απο 40,000 δολαρια.

Αυτο ειναι το ανθρωπινο προσωπο της οικονομιας της αγορας, του καπιταλισμου, που σημερα ολοι δηλωνουν οτι ειναι το μελλον της ανθρωπότητας. Ενα συστημα που στηριζεται στην εκμεταλλευση το ψεμα και την υποκρισια. Ενα συστημα που δολοφονει τους εργαζομενους ειτε σκοτωνοντας τους σε ενα βαρβαρο πολεμο, ειτε ριχνοντας τους κατω απο τις οκαλωσιες σε καποια οικοδομη ή εργοστασιο ειτε δηλητηριαζοντας τους σιγα - σιγα τη ζωη σακατευοντας τους, και σπρωχνοντας τους στην απογνωση και την αυτοκτονια.

Κικκος

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΞΥΛΟΔΑΡΜΟΥΣ ΤΗΣ ΜΜΑΔ
Καταγγελλουμε τις επιθεσεις και τους ξυλοδαρμους της ΜΜΑΔ και της αστυνομιας στη Λεμεσο σε βαρος μας.

Οι επιθεσεις αυτες - που γινονται χωρις κανενα ουσιαστικο λογο - στοχευουν να μας στιγματισουν και να μας εξευτελισουν σαν ομοφυλοφιλα ατομα.

Οι καθημερινες μας διακινησεις για τις προσωπικες μας δουλειες γινονται με τον φοβο και την αγωνια πως τα "οργανα της ταξης" ανα πασα στιγμη θα παρουσιαστουν μπροστα μας και θ' αρχισουν τις ανευ ουσιας ερωτησεις και παρατηρησεις.

Στις χειροτερες περιπτωσεις που δεν ειναι λιγες ζουμε με τον τρομο των συλληψεων, των ξυλοδαρμων και της εξυβρισης, απλως γιατι εχουμε κανει τις δικες μας σεξουαλικες επιλογες. Γιατι εμιαστε ομοφυλοφιλοι. Αφου πια δεν θεωρειται "πολιτισμενος" τροπος ο λιθοβολισμος η αστυνομια, το πιο επιθετικο μεσο εκφρασης του κρατους, καταφευγει στην γκετοποίηση και διαπομπειυση μας. "Αυτοι φταινε για το AIDS, αυτοι παρασυρουν τα παιδια μας.

Ομως εμιαστε και μεις εργαζομενοι μερος εκεινης της ταξης, της μονης που εχει τη δυναμη να αλλαξει με τη δυναμη της αυτη την κοινωνια, της εργατικης ταξης.

Οι επιθεσεις, παρενοχλησεις και ξυλοδαρμοι που εχουμε ν' αντιμετωπισουμε σαν ομοφυλοφιλοι δεν ειναι τιποτε αλλο παρα ενα μερος της συνολικης καταπιεσης που δεχονται ολες οι μειονοτητες στην Κυπρο, ειτε αυτοι ειναι ξενοι εργατες, ειτε ειναι Τουρκοκυπριοι του Νοτου, ειτε γυναικες ειτε και παιδια.

Ζητουμε τον αμεσο τερματισμο των παρενοχλησεων μας απο την ΜΜΑΔ.

Ομαδα Ομοφυλοφιλων

24 Αυγουστου 1991

Λεμεσος

Ανακοινωση που υπογραφηκε απο 22 ατομα και σταληκε στις εφημεριδες που με ελαχιστες εξαιρεσεις την εθαψαν. Προτιμουν να δημοσιευουν τις αγριες κραυγες του Αρχιεπισκοπου και τις ανακοινωσεις του ελευθερου Μορφου που θελουν ενα "αντρικο" πληθυσμο που να μπορει να τα βαλει με τον εχθρο και να διωξει τους τουρκους.

**"Εργατική
Δημοκρατία"**

Η εφημερίδα που παλεύει
για:

Επανάσταση,
και όχι Ρεφορμισμό.

Για την ανατροπή του
αστικού κράτους και του
καπιταλισμού από την ίδια
την εργατική τάξη, και όχι
για την μεταρρυθμίση,
διαχείριση και "επιδιορθωση"
του μέσα από την Βουλή.

Εργατική Δημοκρατία

Και όχι Κρατικό Καπιταλισμό.

Για τον έλεγχο της παρα-
γωγής και ολοκλήρης της
κοινωνίας από την άμεση
δημοκρατία των ιδίων των
εργατών. Ο σοσιαλισμός
είναι κοινωνία της ελευθε-
ρίας, της καταργήσης των
διακρίσεων και της καταπι-
εσης εναντίον της γυναίκας
και τις κοινωνικές μειοψη-
φιες όπως οι ομοφυλο-
φιλοι. Οι επαναστάτες
παλεύουν από τώρα στο
πλευρό αυτών των μειοψη-
φικών υποστηρίζοντας τα
δικαιώματά τους.

Οι κοινωνίες της ανατολι-
κής Ευρώπης, της Ρωσίας
μετά την σταλινική αντεπα-
νάσταση, και της Κίνας ούτε
είχαν ούτε έχουν καμία
σχέση με τον σοσιαλισμό
και την εργατική εξουσία.
Είναι παραλλαγές του
καπιταλισμού, δικτατορίες
πάνω στην εργατική τάξη
από μια συλλογική γραφειο-
κρατική καπιταλιστική αρχο-
υσα τάξη.

Διεθνισμό

Και όχι εθνικισμό και
πατριωτισμό

Παλεύουμε για την
αλληλεγγύη και ενότητα
ολών των εργατών ανεξάρ-
τητα και περα από την
εθνικότητα και τα σύνορα.
Για την διασπάση από τους
καπιταλιστές του "δικού μας"
εθνους και την παλή εναντίον
σε όλους τους καπιταλιστές.
Σαν ε/κ διεθνιστές υποστηρί-
ζουμε το δικαίωμα αυτοδι-
αίθεσης των τ/κ, εναντίον
στην "δική" μας, την ε/κ
αρχούσα τάξη, που τους το
αρνείται, επειδή εναντίον στα
δικά τους σχέδια και
επιθετικότητα στρέφεται
κυρία ο εργατικός διεθνι-
σμός.

Παλεύουμε εναντίον στον
ρατσισμό και τους διωγμούς
των ξένων εργατών.

Σε αλληλεγγύη με τους
καταπιεσμένους λαούς της
Μ. Ανατολής παλεύουμε για
να κλείσουν οι ιμπεριαλι-
στικές Βάσεις και οι
κατασκοπευτικοί σταθμοί.

Επανάστατική οργάνωση

της εργατικής πρωτοπο-
ρείας

Για να μετατραπεί η κρίση
του καπιταλισμού και οι
εξεγέρσεις των μαζών των
εργατών με επιτυχία σε
καταληψη της εξουσίας από
την εργατική τάξη χρειάζεται
η οργάνωση της επαναστα-
τικής πρωτοπορείας τους
σε επαναστατικό κόμμα.

Εφημερίδα της Ομάδας
"Εργατική Δημοκρατία"
οδός Αρχιεπισκόπου Μακα-
ρίου Γ' 92, Καψακλί.
Τ.Κ. 7280, Λευκωσία
τηλεφωνο 476965

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

Η καταρρευση των σταλινικών
καθεστώτων στις χώρες τις
Ανατολικής Ευρώπης και στην ΕΣΣΔ,
που για πολλούς εργάτες και
αριστερούς αγωνιστές ενσάρκωναν
το οραμα του σοσιαλισμού, έδωσε
την ευκαιρία στους διαφορούς
αστούς και απολογητές του
καπιταλιστικού συστήματος,
να πανηγυρίζουν προβαλλοντας την
"δύναμη της ιδιωτικής πρωτοβου-
λίας", τον "θρίαμβο των δυναμειών
της αγοράς", την "δημοκρατία και
ελευθερία σκεψής" στο αστικό
κράτος.

Όμως σε αυτή τη τόσο πολύ
διαφημισμένη καπιταλιστική κοινωνία
που ζούμε, την στιγμή που ξεδεύει
εκατομμύρια δολάρια το λεπτό για
εξοπλισμούς, πάνω από 800
εκατομμύρια άνθρωποι σ'όλο τον
πλανήτη ζουν σε κατάσταση
απολυτής φτώχειας. Η πείνα κ'οι
αρρώστειες, η μίζερια και η εξθλίωση,
σκοτώνουν καθημερινά 4.000
άνθρωπους. Οι γεφυρές του
Λονδίνου και της Νέας Υόρκης
έχουν γίνει στεγή για χιλιάδες
αστέγους. Η "νέα τάξη" του Μπους
και των συμπαχών του είναι τα
χιλιάδες δολοφονημένα παιδιά της
Βαγδάτης και οι σφαγές των
Κουρδών.

Όλα αυτά συμβαίνουν εξαιτίας
των βρωμικών προτεραιοτήτων ενός
συστήματος, που βασίζεται στο
κερδος και τον οικονομικό και
στρατιωτικό ανταγωνισμό. Η αιτία
για την φτώχεια, την δυστυχία, τους
πολέμους, τη καταστροφή, παραμε-
νει πάντα η ίδια, η καπιταλιστική
οργάνωση της παγκόσμιας οικονο-
μίας.

Για τους εργάτες και τους
αριστερούς μαχητές, μπροστά στην
βαρβαρότητα της παγκόσμιας
καπιταλιστικής κρίσης, είναι αναγκαίο
να ξανασυνδεθούμε με τις πηγές
της επαναστατικής παραδόσης. Το
δύλλημα που εβαζε η Ροζα
Λουξεμπουργκ στις αρχές του αιώνα
μας, "Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα"
με την έννοια ότι υπάρχουν δυο
δρομοί μπροστά στην ανθρωπότητα,
σημερα είναι ακόμα πιο πιεστικό. Θα
μεινουμε στην σημερινή βαρβαρότη-
τα και στα χειρότερα που θα
ακολουθήσουν, ή θα προχωρήσουμε
στον σοσιαλισμό;

**ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ
ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ**

Σήμερα ολοι, δεξιοι και αριστεροι,
σταλινικοί, ανανεωτικοι και μη,
σοσιαλδημοκρατες και αστοι
υποστηρικτες του καπιταλιστικού
συστήματος, βαλθηκαν να μας

πεισουν ότι η καταρρευση των
σταλινικών καθεστώτων στην Αν.
Ευρωπη είναι ταυτοχρονα και
"αποτυχία του μαρξισμού", ότι οι
ιδεες του Λενιν είναι "ξεπερασμένες"
και ότι ο καπιταλισμός χάρη στη
δύναμη του να "ανανεώνεται"
και να εξελίσσεται" είναι το μονο
συστημα που μπορεί να δουλειψει.

Όμως αυτο που γκρεμίζεται στη
ΕΣΣΔ δεν είναι ο σοσιαλισμός. Είναι
το καθεστώς που ο Σταλιν εκπίεσε
πάνω στα χαλασμάτα της Οχτωβρι-
νης Επανάστασης. Ένα κράτος που
ακολουθούσε τους ίδιους καπιταλι-
στικούς τρόπους ανάπτυξης όπως
και τα Δυτικά. Η κρίση του Κρατικο-
καπιταλιστικού συστήματος της
ΕΣΣΔ είναι κομμάτι της κρίσης του
καπιταλισμού παγκοσμια σε Ανατολή
και Δύση.

Αλλά η μεγάλη απάτη είναι ο
ισχυρισμός ότι ταχά ο σταλινισμός
και η σοσιαλδημοκρατία είναι δυο
ακρα αντίθετα. Οτι μια και
χρωκόπησε ο σταλινισμός, τώρα οι
εργαζόμενοι που δεν θέλουν να
πανε δέξια έχουν μονη ελπίδα τους
κομμάτα σαν το ΠΑΣΟΚ στην
Ελλάδα, το Εργατικό Κόμμα στην
Αγγλία, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα
στην Γερμανία και την Σουηδία,
ισως και την ΕΔΕΚ εδώ, ή ένα ΑΚΕΛ
που θα γίνει ίδιο με αυτά.

Το βιβλίο "Σοσιαλισμός από τα
κατώ" ξεκαθαρίζει ποσο ψευτική
είναι αυτή η θεωρία, δείχνοντας ότι
ο σταλινισμός και η σοσιαλδημο-
κρατία όχι μονο δεν είναι αντίθετα
αλλά είναι δυο οψεις του ίδιου
νομμοματός. Γραφτηκε στην δεκαετία
του 1980 από ένα συντροφο της
αδελφής Καναδεζικής οργάνωσης.

Πιανοντας την ιστορία του
επαναστατικού Σοσιαλισμού τα
τελευταία 100 χρόνια δείχνει ότι
υπάρχουν δυο ρευμάτα στην
σοσιαλιστική παραδόση.

**ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΠΑΝΩ**

Το ένα είναι ο "σοσιαλισμός από
τα πάνω", είναι ο "σοσιαλισμός" του
"αφήστε το επάνω μας", είναι ο
"σοσιαλισμός" των σοσιαλδη-
μοκρατών της Δύσης. Ο σοσιαλι-
σμός της υποκατάστασης της
εργατικής τάξης από τους
υποπιθεμένους πολιτικούς της
εκφραστές.

Η παλή της εργατικής τάξης
συμφωνά με αυτή την αντίληψη, έχει
λίγο ή καθόλου να κάνει με τη
δημιουργία μιας σοσιαλιστικής
κοινωνίας.

Αντι για αυτο οι εκλεγμένοι

σοσιαλιστες αξιωματουχοι (δημα-
χοι, βουλευτες), θα προσπαθησουν
μεσα απο μια σειρά απο μεταβατικά
σταδια να μεταλλαξουν τον
καπιταλισμο σε σοσιαλισμο.

Είναι ακόμα ο "σοσιαλισμός" των
αντιδημοκρατικών σταλινικών
γραφειοκρατών της Ανατολής. Της
καταπίεσης, της καταστολής, των
στρατοπέδων καταναγκαστικής
εργασίας, όπου το κομμα τα ξερει
ολα και οι εργαζόμενοι πρέπει
απλα να υπακουουν και να
υποφερουν.

Η "σοσιαλιστική" αντίληψη ότι
η μαζες είναι ουσιαστικά
παιγνιδάκι στα χερια μιας
φωτισμένης ελίτ που είτε μέσα
απο το κοινοβουλιο είτε με
κομματικά και κυβερνητικά
διαταγμάτα θα αλλάξει την
κοινωνία σύμφωνα με τα
συμφεροντα της μαζας των
ανθρώπων, είναι ο κοινός
παρονομαστής που συνδέει
τις σκεψεις των σοσιαλ-
δημοκρατών και των σταλινι-
κών.

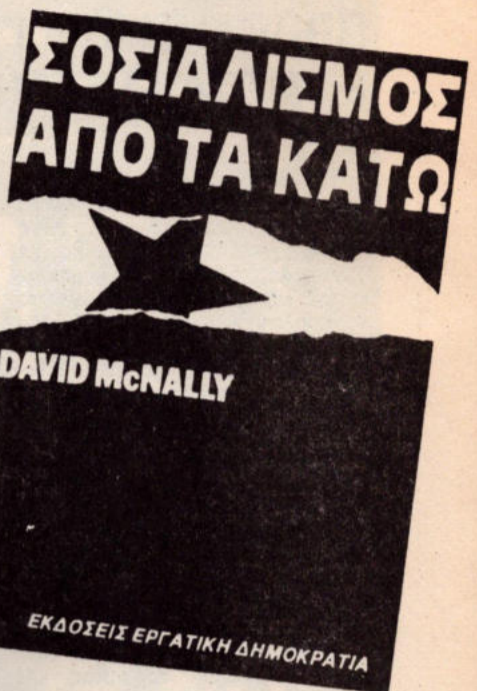
Καμία όμως απο αυτές τις θεωρίες
δεν οδήγησε προς την αλλαγή της
κοινωνίας. Αντίθετα οδήγησαν την
εργατική τάξη σε μια σειρά απο
ηττες.

**ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΚΑΤΩ**

Το άλλο είναι ο σοσιαλισμός από
τα κατώ. Είναι ο σοσιαλισμός του
Μαρξ, ο οποίος ήταν εναντιον αυτών
που υποστηρίζαν ότι ο σοσιαλισμός
είναι ένα σχεδίο οργάνωσης της
κοινωνίας που θα το εδιναν στους
εργάτες καποιοι "σοσιαλιστές"
ηγετες. Αντίθετα μέσα απο τις
εμπειρίες των εργατικών αγώνων
και τα διδάγματα απο την παριανή
κομμουνά, ο Μαρξ υποστηρίξε ότι η
εργατική τάξη είναι η μονη δύναμη
που μπορεί να αλλάξει την κοινωνία
την επανάσταση. "η απελευθέρωση
της εργατικής τάξης είναι εργο της
ιδίας..." όπως εγραψε στην διακήρυξη
των στοχών της Πρωτης Διεθνούς
Ενώσης Εργατών.

Είναι ο σοσιαλισμός που στηρίζεται
στην ζωντανή παραδόση των
εργατικών αγώνων. Όπως ελεγε ο
Λενιν "κάθε απεργία θυμίζει στους
καπιταλιστές ότι οι εργάτες είναι τα
πραγματικά αφεντικά κ'όχι αυτοι. Οι
εργάτες που ολο και πιο δυνατά
διακηρυσσουν τα δικαιώματά τους.
Κάθε απεργία θυμίζει στους εργάτες
ότι η θέση τους δεν είναι απελπιστική,
ότι δεν είναι μονοι."

Ο σοσιαλισμός από τα κατώ δεν
είναι τίποτε άλλο απο την υπαρκτή

δύναμη της εργατικής τάξης
και έτσι της συντριπτικής πλειοψη-
φίας της ανθρωπότητας να χπσει
συνειδητά και ελευθερά το μέλλον
της. Η Ροζα Λουξεμπουργκ εγραφε
στο αποκορυφωμα της Γερμανικής
επανάστασης το 1918-19 "ο αγώνας
για τον σοσιαλισμο πρέπει να είναι
αγώνας των μαζών και μονο των
μαζών, σπηθος με

σπηθος, εναντιον στον καπιταλισμο,
σε κάθε εργοστάσιο, απο κάθε
εργατή εναντιον σε κάθε αφεντικό
του. Μονο τότε θα υπάρξει μια
πραγματική σοσιαλιστική επανάστα-
ση. Ο σοσιαλισμός δεν θα
δημιουργηθεί και δεν μπορεί να
δημιουργηθεί με διαταγμάτα, ούτε
απο καμία κυβερνήση, όσο σοσιαλι-
στική και αν είναι αυτή. Ο
σοσιαλισμός πρέπει να δημιουργηθεί
απο τις μαζες απο κάθε εργατή.
Όπου χάλκευονται τα δεσμά του
καπιταλισμού, εκεί πρέπει να σπανε".

Σήμερα λοιπον που ο παγκόσμιος
καπιταλισμός είναι βυθισμένος ξανά
σε μια βαθεία οικονομική και πολιτική
κρίση, η ανθρωπότητα χρειάζεται
εντονα το ξυπνήμα αυτής της
παραδόσης του μετασχηματισμού
της κοινωνίας απο τα κατώ. Το
μικρο βιβλίο των καναδών συντρο-
φών, μεταφρασμένο στα ελληνικά
απο τις εκδόσεις "Εργατική
Δημοκρατία" είναι απαραίτητο όπλο
στα χερια κάθε εργαζόμενου που
θέλει να αγωνιστεί για την αυτοαπε-
λευθέρωση της εργατικής τάξης.

Πετρος Μιχαήλ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ - ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Τρόμος έχει πιασει τις κυβερνη-
σεις της δυτικής Ευρώπης απο το
κύμα μεταναστών απο τον Τρίτο
Κοσμο και την Ανατολική Ευρωπη.
Χιλιάδες πεινασμένοι εργάτες
αναζητουν μια καλύτερη ζωή στη
Δύση σε μια υστατή προσπάθεια να
ξεφυγουν απο τις άθλιες συνθήκες
διαβίωσης τους. Ελπίζουν ότι
πηγαίνοντας σε μια χώρα πιο
αναπτυγμένη οικονομικά, απο τη
δική τους, θα βελπθωθεί το βιοτικό
τους επίπεδο.

Οι διακυριξεις όμως των δυτικών
χωρών για ένα "κοινο Ευρωπαϊκό
σπίτι", έγιναν αμπαρες στις πορτες
των συνορών τους. Η βαρβαρή
μεταχείριση των Αλβανών μετανα-
στών δείχνει τι πραγματικά εννοουν
με αυτο το "κοινο Ευρωπαϊκό σπίτι"
και τι φερνει η "νέα τάξη πραγμάτων".

Η κτηνώδης και ρατσιστική
συμπεριφορά των Ιταλικών αρχών,
της 5ης βιομηχανικά αναπτυγμένης
χώρας, προς τους Αλβανούς
μετανάστες είναι ένα δείγμα απο
την υποκριτική στάση των Δυτικών

κυβερνήσεων οσον αφορά τα
άνθρωπινα δικαιώματα. Όταν ο Αλία
είχε κλειστά τα σύνορα και με βίαιη
καταστολή καταδυναστευε την
εργατική τάξη της Αλβανίας, οι
απολογητές της δυτικής "ελευθε-
ρίας" ξεοκίζονταν για την βανασση
και απανθρώπη συμπεριφορά του,
για την καταπάτηση των δικαιωμάτων
των Αλβανών. Τώρα που αυτοι οι
κατατρεγμένοι φτωχοι εργάτες τους
κτυποουν την πόρτα, τους την
κλείνουν καταμουτρα.

Ρατσισμός, βαρβαρή καταστολή
και κτηνώδης αδιαφορία για την
άνθρωπινη ζωή είναι η νέα τάξη που
μας προσφέρουν!

**νέα Ευρώπη -
ρατσισμός**

Η ΕΟΚ σχεδιάζει για το 1992 μια
Ευρωπη χωρίς σύνορα και οιομικούς
φραγμούς. Στην παγματικότητα αυτο
που κπίζουν είναι ένα οχυρο απο
ρατσιστικούς περιορισμούς, κρατώ-

ντας εξω τους μετανάστες απο
άλλες χώρες.

Το περιοδικό ΕΚΟΝΟΜΙΣΤ το
θετεί πολύ ξεκαθάρα: "Οι μονοι
άνθρωποι που θα είναι καλοδεχού-
μενοι στη Νέα Ευρωπη θα πρέπει να
είναι λευκοι και πλούσιοι."

Ηδη οι διαφορες δυτικές
κυβερνήσεις όπως της Βρεττανίας,
Γερμανίας, Αυστρίας και Ελλάδας,
αρχισαν να θεοπιζουν πιο αυστηρούς
και σκληρούς κανονισμούς για την
μετανάστευση. Γίνεται μαλίστα μια
εντονή προσπάθεια για συγκλήση
διεθνούς συνεδρίου για εναρμόνιση
της νομοθεσίας περι μετανάστευσης,
και για να υπάρξει ομοφωνία στην
αντιμετώπιση του προβλήματος.

Η απαίτηση βίζας, ο στρατιωτικός
έλεγχος των συνορών, μείωση του
αριθμού των αιτήσεων που
εγκρίνονται είναι μια σειρά απο
μέτρα που αρχισαν να χρησιμοποιουν
για να αντιμετωπισουν την ολο κι
αυξανόμενη ροή μεταναστών.

Η Βρεττανία τετραπλασίασε τα

ατομα που ελεγχουν τις αιτήσεις
και τους ξένους, ενώ παλληλα
έχει κάνει πιο αυστηρο τον έλεγχο
των γαμών Αγγλών με ξένους. Ακόμα
και γενετικές εξετασεις γίνονται
στα παιδιά και συγγενεις των
μεταναστών για εξακριβωση της εξ'
αιματος συγγενείας τους.

Η Ελλάδα διορισε για πρώτη
φορα υπουργο Μεταναστευσης. Η
ελληνική αστυνομία έχει εξαπολυσει
αγριο κτηνηγο συλληψής των
Αλβανών που δεν έχουν άδεια
εισοδου. Η κυβερνήση Μητσοτάκη
χρησιμοποίησε την Ελληνική
μειονότητα στην Αλβανία σαν μέσο
πίεσης εγειροντας απαιτήσεις προς
την κυβερνήση της Αλβανίας. Όταν
όμως οι "Βορειοηπειρωτες" και αλλοι
Αλβανοι κατεβηκαν στην Ελλάδα
για να

βρουν τον παραδεισο που τους
πριεεγραφαν τόσο γλαφυρά
Μητσοτάκης και Σαμαρας τους
ξασποστειλαν με τον πιο βαρβαρο και
χυδαίο τρόπο. Κι όσοι "τυχεροι"
καταφεραν να φτασουν στην Αθήνα

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΣΤΗ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΟΚ

Η κρίση στη Γιουγκοσλαβία απειλεί να τη μετατρέψει σε ένα νέο Λίβανο στην καρδιά της Ευρώπης. Στην εποχή της "Νέας Τάξης" με τα μεγάλα λόγια για ειρήνη, σταθερότητα, υφεση και αφοπλισμό, οι κρίσεις οι πόλεμοι και οι συγκρούσεις διαδεχόνται η μια την άλλη. Ένας αιματηρός εμφύλιος πόλεμος έχει αρχίσει στη Γιουγκοσλαβία, με τη ζοφερή προοπτική να οδηγήσει σε γενικότερη αναφλέξη στον Ευρωπαϊκό χώρο.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Η σημερινή κρίση στη Γιουγκοσλαβία όσο κι αν φαίνεται σαν εθνικιστική συγκρούση ανάμεσα στις διαφορές εθνότητες που αποτελούν την Γιουγκοσλαβική ομοσπονδία είναι στην πραγματικότητα μια οικονομική κρίση και οφείλεται στην λειτουργία του παγκοσμίου καπιταλιστικού συστήματος με το οποίο είναι αρρηκτα δεμένη η Γιουγκοσλαβική οικονομία.

Η Γιουγκοσλαβική ομοσπονδία είναι ένα μωσαϊκό εθνότητων-Σερβία, Κροατία, Σλοβενία, Βοσνία, Ερζεγοβίνη, Μαυροβούνιο-και δημιουργήθηκε μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο με τις ευλογίες των νικητών του πολέμου από τον Τίτο, το καθεστώς του οποίου ήταν επί δεκαετίες το χαϊδευμένο παιδί των ιμπεριαλιστών. Εσωτερικά το καθεστώς αυτό δεν διέφερε από τα άλλα καθεστώτα του κρατικού καπιταλισμού. Καταπίεση των εργατών και αποστερήση των πιο στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων, απαγόρευση των απεργιών, καταναγκαστική εργασία και καταπίεση των εθνότητων.

Η συνδεδεμένη του καθεστώτος του Τίτο και των επιγόνων του, με το δυτικό κεφάλαιο, μέσω τραπεζικών δανείων και επενδύσεων δυτικών εταιρειών, οδήγησε στην κρίση της δεκαετίας του ογδόντα. Η αρχούσα τάξη της Γιουγκοσλαβίας προσπάθησε να φορτώσει την κρίση στην εργατική τάξη, μέσα από τα προγράμματα λιτότητας του ΔΝΤ. Αυτό οδήγησε στην κατακόρυφη πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι απάντησαν σ'αυτήν την επίθεση με μαζικές και μαχητικές απεργίες. Τον Ιούνιο του 1988, σέρβοι και κροάτες εργάτες ενωμένοι πολιορκίασαν το ομοσπονδιακό κοινοβούλιο απαιτώντας αυξήσεις και καλώντας σε γενική πανεθνική απεργία.

ΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ

Τα φοβερά αδιέξοδα που

δημιούργησαν η βαθιά οικονομική κρίση και η εργατική εξέγερση, οδήγησαν τις αρχουσες τάξεις των διαφορών εθνότητων, να παίξουν το χαρτί του εθνικισμού. Πρώτος ο ηγέτης του Κ.Κ. Σερβίας Μίλοσεβιτς, στην προσπάθεια του να συσπειρώσει τους εργάτες γύρω από την αρχούσα τάξη της Σερβίας και να συγκρατήσει τις εργατικές διεκδικήσεις, πόνταρε στον εθνικισμό και καταφερε να κερδίσει τις πρώτες ελεύθερες εκλογές στη Σερβία το 1990.

Ο Μίλοσεβιτς καταργήσε με τη βία την αυτονομία στο Κοσσυφοπέδιο όπου το 90% είναι αλβανοί. Στην προσπάθεια του να πετύχει μια νέα κατανομή των οικονομικών πόρων προς όφελος της Σερβίας και σε βάρος των "πλούσιων" Κροατίας-Σλοβενίας, ακολούθησε την τακτική των απειλών και των εκβιασμών εξοπλίζοντας συγχρόνως παραστρατιωτικές φασιστικές ομάδες που εκάνουν επιθέσεις σε αμαχούς κροάτες και σέρβους.

Η τακτική αυτή του Μίλοσεβιτς οδήγησε τις αρχουσες τάξεις της Σλοβενίας και Κροατίας να προβάλουν το δικό τους εθνικισμό παρουσιάζοντας σ'αυτό η κάθε μια τη δική της εργατική τάξη. Στη Σλοβενία ο "πρωί" κομμουνιστής ηγέτης Κουτσαν συμμαχισε με τη φιλέλευθερη αντιπολίτευση και ανακήρυξαν την ανεξαρτησία της Σλοβενίας.

Στην Κροατία ο εθνικιστής Φρατζίμο Τουντζιμαν ηγείται μιας κυβέρνησης που έχει στενούς δεσμούς με τους φασίστες Ουστασι. Οι συμμαχοί αυτοί του Τουντζιμαν εξολοθρεύουν καθημερινά τη σερβική μειονότητα στην Κροατία.

Η προσφυγή στον εθνικισμό της αρχουσας τάξης της Σλοβενίας-Κροατίας δεν ήταν μόνο η απάντηση στον εθνικισμό του Μίλοσεβιτς αλλά και μια προσπάθεια συγκράτησης των εργατικών αγώνων με τα επιχειρήματα ότι για τη φτώχεια και την ανεργία φταίει η καθυστερημένη "σοσιαλιστική" Γιουγκοσλαβία. Και πως μετά από κάποιες "αναγκαστικές" θυσίες και σε συνεργασία με την αναπτυσσόμενη Δυτική Ευρώπη και την ΕΟΚ όλα θα "φτιαχθούν".

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ

Αυτό είναι μια αυταπάτη γιατί, εκτός από το ότι η κρίση στη Γιουγκοσλαβία είναι συνδεδεμένη με την κρίση στη Δύση, με τα δάνεια που δεν ήταν δυνατόν να ξεφληθούν, στην πραγματικότητα η εμπλοκή των δυτικών χωρών είχε και έχει τα

χαρακτηριστικά μιας ιμπεριαλιστικής επέμβασης.

Η ίδια η δημιουργία της Γιουγκοσλαβίας μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο ήταν αποτέλεσμα της θέλησης των ΗΠΑ, Αγγλίας και Γαλλίας. Σ' όλη τη διάρκεια του μεσοπολέμου στηρίζαν ένα δικτατορικό εθνικιστικό σερβικό καθεστώς που καταπίεζε βαρβάρως όλες τις άλλες εθνότητες. Στη διάρκεια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου η Γερμανία και η Ιταλία ενθάρρυναν την αλληλοσφαγή των εθνότητων της Γιουγκοσλαβίας. Μετά τον πόλεμο οι δυτικοί ήταν τα κυρία στήριγματα του Τίτο. Έκαναν τα στραβιά μαπια στην καταπίεση των αλβανών της Γιουγκοσλαβίας και στην αιματηρή καταστολή ενός κροατικού εθνικού κινήματος το 1971.

Στην αρχή της σημερινής κρίσης διακήρυξαν την ανάγκη διατήρησης μιας ενιαίας Γιουγκοσλαβίας απειλώντας τη Σλοβενία-Κροατία με οικονομικές κυρώσεις. Στην πραγματικότητα εκάναν πλάτες στον "ομοσπονδιακό" στρατό για τις σφαγές των πρώτων ημερών, τους βομβαρδισμούς των αμαχών.

Όταν φάνηκε ότι ο "ομοσπονδιακός" στρατός δεν μπορούσε να επιβάλει με τα όπλα την ενότητα αρχίσαν οι διαφοροποιήσεις και τα πλάκωματα ανάμεσα στους δυτικούς. Η Γαλλία καταγγέλλει την Γερμανία ότι θέλει να δημιουργήσει σφαίρες επιρροής στη

Γιουγκοσλαβία υποστηρίζοντας την ανεξαρτησία Κροατίας-Σλοβενίας. Και είναι αίγουρο ότι η Γερμανία (και η Αυστρία) πιστεύει ότι κυρία μισή Σλοβενίας θα αυξήσει τις σφαίρες επιρροής της στα Βαλκάνια. Η Ιταλία προσπαθεί να υπενθυμίσει ότι παραδοσιακά στα Βαλκάνια είναι μεγάλη δύναμη.

Με αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα η ΕΟΚ στέλνει 50-60 "παρατηρητές" στη Γιουγκοσλαβία για τη "διατήρηση" της εκεχειρίας. Αλλά όπως ήταν φυσικό αυτή ενταχθήκαν στα συμφέροντα καθενός του δικού του έθνους, πράγμα που οξύνει τον εμφύλιο, και την αλληλοσφαγή.

Η υποκριτική τους στάση φαίνεται και από τους διαχωρισμούς που κάνουν. Πέρα από την "ανεπτυγμένη" Σλοβενία, η προσπάθεια είναι να περιοριστεί η συγκρούση στον "καθυστερημένο νοτό" της Γιουγκοσλαβίας. Ακόμα και για την Κροατία που είναι ελάχιστα πιο ανεπτυγμένη από τη Σερβία ο Ολλανδός εκπρόσωπος της ΕΟΚ δήλωσε ότι δεν τον ενδιαφέρουν "τα επεισόδια

και οι τρομοκρατικές ενέργειες στην Κροατία". Η ανεργία και η οικονομική εξαθλίωση στην Ανατολική Ευρώπη είναι το ζωντανό παράδειγμα πως η ΕΟΚ αντιλαμβάνεται την "εξυγίανση" της οικονομίας αυτών των χωρών.

Είναι καθαρό ότι και οι ντοπιές αρχουσες τάξεις των εθνότητων και οι αρχουσες τάξεις των χωρών που "ενδιαφέρονται" για την κρίση στη Γιουγκοσλαβία, προσπαθούν να εξυπηρετήσουν η κάθε μια τα δικά

ιμπεριαλιστική επέμβαση. Παρα τον εθνικισμό που καλλιεργεί η αρχούσα τάξη μια τέτοια προοπτική υπάρχει αυθόρμητα. Αποδείξη η εισβολή σερβών μανδρών στο κοινοβούλιο και η απαίτηση τους να γυρίσουν τα παιδιά τους από το μετώπο. Όπως και οι μαχητικές κινητοποιήσεις ενωμένων σερβών και κροατών εργατών για αυξήσεις στο παρελθόν.

Το βασικό βήμα για να σταματήσει ο εθνικισμός, να σταματήσουν η

της βρωμικά συμφέροντα. Για τη Γιουγκοσλαβική εργατική τάξη η διεξοδος δεν είναι στον προσανατολισμό προς την ΕΟΚ και τον καπιταλισμό δυτικού τύπου ούτε στον εθνικισμό που καλλιεργούν οι ντοπιές αρχουσες τάξεις.

ΕΝΩΜΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ ή ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ;

Για την εργατική τάξη αυτο που έχει σημασία δεν είναι η ενότητα της Γιουγκοσλαβίας. Αυτή η ενότητα έχει επιτευχθεί με την κοινή καταπίεση όλων των εθνότητων και στηρίζεται στην υποστήριξη των ιμπεριαλιστών. Το σημαντικό είναι η ταξική ενότητα των εργατών όλων των εθνότητων πάνω στη βάση των κοινών τους προβλημάτων. Η παλη εναντία στην ανεργία, την οικονομική εξαθλίωση, το φορο αματός που σημαίνει ο εμφύλιος πόλεμος, και ακόμα η παλη εναντία στην

ιμπεριαλιστικές επέμβασεις και να κπστεί η εργατική ενότητα είναι η εργατική τάξη κάθε εθνότητας να αναγνωρίσει το δικαίωμα αυτοδιαθέσης των λαών των άλλων εθνότητων και να στραφεί εναντία στην καταπίεση που ασκεί η δική της αρχούσα τάξη στις άλλες μειονότητες.

Προϋπόθεση για όλα αυτά είναι η υπαρκτή μιας επαναστατικής αριστεράς στην ίδια τη Γιουγκοσλαβία που θα παλέυει με συνέπεια για αυτά. Αναγκαία είναι και η διεθνιστική αλληλεγγυή των εργατικών τάξεων των γειτονικών χωρών που προσδοκούν να κερδίσουν από την κρίση στη Γιουγκοσλαβία, όπως της Ελλάδας. Οι ελλήνες εργάτες αλλά και εμείς εδώ, που η κυβέρνηση μας είναι αδελφική συμμαχος με την ελληνική πρέπει να παλεψουμε εναντία στον επεκτατισμό και τις επέμβασεις της ελληνικής κυβέρνησης προωθώντας έτσι την ταξική ενότητα στα Βαλκάνια.

Κυριακός Χατζηπαπας

ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες.

ΕΠΟΙΚΟΙ

Η κυβέρνηση Βασιλείου που

υποστηρίζει με θερμή τη "νέα τάξη" και το "κοινό ευρωπαϊκό σπιν" δεν θα μπορούσε να ακολουθήσει διαφορετική πολιτική. Επιφύλασσει την ίδια βαρβαρή και ρατσιστική

υποδοχή στους ξένους εργάτες. Καθημερινά γίνονται απελασεις Αραβών που παραβίασαν την άδεια παραμονής τους ή εργατών που συλλαμβάνονται σε διαφορές δουλειές. Σε πολλούς αλλοίως δεν δίνεται καν άδεια εισόδου. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι παφτωχοί εργάτες που έρχονται για να δουλέψουν να ζήσουν τις οικογενειές τους που αφήνουν πίσω. Τα μεροκάματα που τους δίνουν είναι εξεφτελιστικά και ζουν συνεχώς με τον φόβο της απελασης.

Στην ίδια δραματική θέση βρίσκονται και οι μεταναστες από την Τουρκία που ζουν στη βόρεια Κύπρο (εποικία). Αυτοί προερχονται κυρίως από κούρδικες περιοχές και περιοχές της ανατολικής Τουρκίας και τους έχουν φέρει διονοντας τους πολλές υποσχέσεις για καλύτερη ζωή. Τους χρησιμοποιούν σαν φτηνό εργατικό δυναμικό και αντιμετωπίζουν τον ρατσισμό των τουρκοκυπρίων και την αγρία εκμετάλλευση των τουρκοκυπρίων αστών. Κοντά σε όλα αυτά έχουν να αντιμετωπίσουν και τον ελληνοκυπριακό σωβινισμό και ρατσισμό γιατί όλα τα κομμάτια ζήτησαν το διωξίμο τους σαν μέρος της οποιασδήποτε συμφωνίας για το Κυπριακό.

Εξαθλίωση - Για όλα φταίει ο καπιταλισμός

Η οικονομική κατάσταση της Αλβανίας σήμερα είναι άθλια. Η παιδική θνησιμότητα είναι πολύ μεγάλη λόγω της ελλείψης γαλακτος και φαρμάκων. Πολύ συχνά στα καταστήματα δεν υπάρχει ψωμί, λαδί και ζαχαρή.

Είναι γι αυτό που φεύγουν από την χώρα τους, πιστεύοντας ότι η ελεύθερη αγορά της δύσης θα τους ανοίξει τις πορτές του παραδείσου, αφού είναι το μόνο μοντέλο κοινωνίας που έχουν μπροστά τους σε αντίθεση με αυτο που ζουν. Όμως ο καπιταλισμός της δύσης δεν διαφέρει από αυτόν της ανατολής.

Δεν φταίνε οι Αλβανοί για την εξαθλίωση τους. Υπευθينوί είναι οι καπιταλιστές και το σύστημα τους. Είναι ο καπιταλισμός ιδιωτικός ή κρατικός που δημιουργεί τις κρίσεις και τους πολέμους καταδικάζοντας εκατομμύρια ανθρώπους στην φτώχεια.

Όταν οι καπιταλιστές έχουν το δικαίωμα να αρπάζουν και να μετακινούν ελεύθερα τον πλούτο μιας φτωχής χώρας σε μια πλούσια χώρα γιατί οι εργάτες που παράγουν τον πλούτο να μην έχουν το δικαίωμα να τον ακολουθούν;

Όλοι οι περιοριστικοί νομοί είναι ρατσιστικοί και προωθούν τη διάσπαση της εργατικής τάξης. Η προσπάθεια των κυβερνήσεων να προβάλουν τον παμπουλά των

μεταναστών σαν κάτι τρομερό γιατί θα μας πάρουν τις δουλειές μας και θα αυξήσει η ανεργία είναι ακόμα μια προσπάθεια να αποπροσανατολίσουν τους εργάτες βαζοντας τους να βλέπουν εχθρικά τους εργάτες των άλλων χωρών. Ο ρατσισμός γίνεται αναγκαίος για την πολιτική επιβίωση του συστήματος τους.

Γι'αυτό η παλη εναντία στο ρατσισμό είναι ζωτικής σημασίας για την ενότητα της εργατικής τάξης. Οι αγωνιστές εργάτες στη νοτιο Κύπρο πρέπει να παλεψουν εναντία στην επιβολή ρατσιστικών περιορισμών για τους μεταναστες και τους ξένους εργάτες, και εναντία στις απελασεις τους. Πρέπει να υποστηρίξουν το δικαίωμα

των τουρκικών μεταναστών να μείνουν και να δουλεύουν όπου θέλουν. Αυτό είναι σημαντικό όχι μόνο για το χπίσμο γενικά της ταξικής ενότητας όλων των εργατών αλλά και της ανάπτυξης της φιλίας και της εμπιστοσύνης ανάμεσα στους ελληνοκυπρίους, τουρκοκυπρίους, ελλήνες και τουρκούς εργάτες.

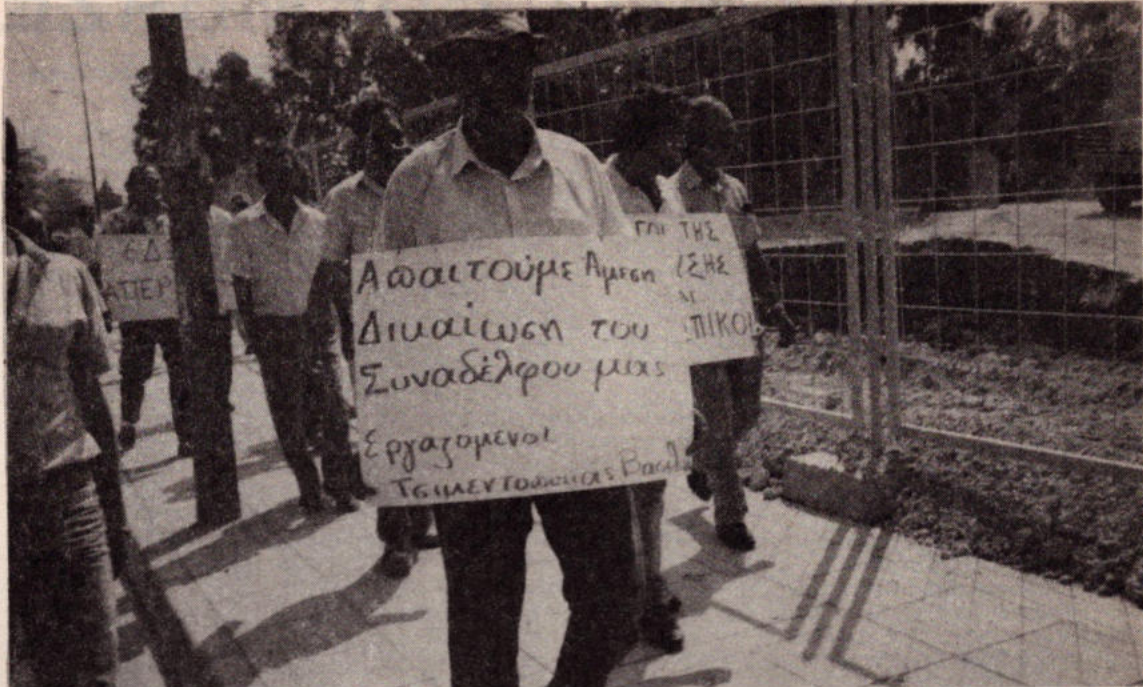
Δημητρα Χριστοδουλου

Οι εργατές του τσιμεντοποιείου Βασιλικού στις 4 του Σεπτεμβρίου κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας. Η απεργία άρχισε μετά την απολυση του επιστάτη Παναγιώτη Κλεανθού που θεωρήθηκε από τη διεύθυνση σαν υπεύθυνος για ένα ατύχημα που προκάλεσε πυρκαγιά στις 19 Αυγούστου. Η διεύθυνση τον κάλεσε ενώ βρισκόταν με άδεια να πάει εκτακτά στη δουλειά, στις 11 το βράδυ της 4ης Σεπτεμβρίου και του έδωσε την απολυση του. Οπως γραφτηκε και στις εφημερίδες η διεύθυνση φροντίσε να είναι και γιατρος παρών όταν θα του έδιδε την απολυση, μην τυχόν και παθεί τίποτα ο 56χρονος επιστάτης που θα μάθαινε ότι θα έμενε χωρίς δουλειά μετά από 25 χρόνια

μέτρα ασφαλείας.

Σε ένα άλλο ατύχημα που έγινε πριν πέντε χρόνια σκοτώθηκε ένας μηχανοδηγός ενώ εκτέλούσε μια πολύ επικίνδυνη δουλειά. Ο Κλεανθός που ήταν επιστάτης της βαρδίας, σε καταθεση που έδωσε τότε ενοχοποίησε τη διεύθυνση η οποία υποχρέωσε τον εργατή να κάνει τη συγκεκριμένη δουλειά παρα τις αντιρρήσεις του ίδιου, εξαιτίας των κινδύνων που είχε. Οι εργατές στο Τσιμεντοποιείο πιστεύουν ότι η διεύθυνση θιματοποιεί τον Κλεανθό για αυτή του τη στάση και όχι γιατί έχει οποιαδήποτε ευθύνη για το πρόσφατο ατύχημα. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτός που αποφασίσει την απολυση του είναι το ίδιο άτομο

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

υπηρεσία στην εταιρεία.

Άμεσα οι εργαζόμενοι στη νυκτερινή βάρδια κατέβηκαν σε απεργία απαιτώντας την άμεση προώθηση του. Το πρώτο η απεργία συνεχίστηκε με τη συμμετοχή και των 300 εργαζομένων στο τσιμεντοποιείο. Η άμεση αντίδραση και η αποφασιστικότητα των εργατών να μην αφήσουν να περάσει η νέα προκλητική επίθεση της διεύθυνσης ήταν τόσο μεγάλη που ανάγκασε και τις ηγεσίες των συντεχνιών να τους ακολουθήσουν, παρα το ότι αρχικά προσπάθησαν να τους πείσουν ότι η απεργία ήταν αυθαίρετη επειδή δεν έγινε σύμφωνα με τον κώδικα βιομηχανικών σχέσεων. Η απάντηση των εργατών σε αυτό το επιχειρήμα ήταν αποστομωτική: "χωρίς αυθαίρετες δεν θα κερδίζαμε ούτε και το οκτώωρο".

αθλιές συνθήκες δουλειάς

Οι εργατές αντέδρασαν τόσο αυθόρμητα και τόσο άμεσα γιατί, όπως κάποιος από αυτούς μας είπαν, ένοιωσαν ότι "έξηλθε το ποτήρι". Για χρόνια δουλεύουν σε αθλιές συνθήκες χωρίς σχέδιο καμμία ασφαλεία και ατυχήματα σαν αυτό για το οποίο κατηγορούν τον Κλεανθό γίνονται συνεχώς. Το εργοτάξιο είναι γεμάτο από παγίδες θανάτου για τους εργαζόμενους που μπορούν κάθε στιγμή να τους στοιχίσουν τη ζωή τους ή το σοβαρό τραυματισμό τους. Τα τελευταία δύο χρόνια έγιναν αρκετά δυστυχήματα από τα οποία το ένα θανατηφόρο και άλλα τουλάχιστον τρία είχαν σαν αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό άλλων εργατών. Πριν μερικούς μήνες όταν ένας εργατής έπεσε από το σιλό και σκοτώθηκε οι εργατές κατέβηκαν σε δίωρη στάση εργασίας διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες ασφαλείας.

Το ατύχημα για το οποίο κατηγορούν τον Κλεανθό έγινε σε μια γαλάρια που θεωρείται και αυτή σαν παγίδα για τους εργαζόμενους. Έχει μήκος 100 περίπου μέτρα και δεν αερίζεται ούτε φωτίζεται κανονικά. Μέσα της κινείται ένας πλαστικός μαντάς που μεταφέρει υλικό. Αυτός ο μαντάς ήταν που πήρε φωτιά στο ατύχημα, και για το οποίο δεν φταίει ο Κλεανθός αλλά η διεύθυνση. Οι εργατές όπως μας δήλωσαν είχαν προειδοποιήσει την διεύθυνση για τον κίνδυνο ατυχήματος σε αυτό το σημείο αλλά εκείνη επέμενε να μην παίρνει

που ευθυνόταν τότε για το ατύχημα.

Μίλησαμε με πολλούς εργατές. Ο καθένας είχε να μας διηγηθεί και μια ιστορία τρομού για το πως επαθε ή μόλις καταφεύγει να αποφύγει ένα ατύχημα. Πολλοί ακόμη ήταν αυτοί που μας είπαν ότι τους απειλήσαν με απολυση όταν αρνήθηκαν να κάνουν κάποια πολύ επικίνδυνη δουλειά.

Η αγανάκτηση των εργατών είναι πολύ μεγάλη γιατί πιστεύουν ότι η διεύθυνση όχι μόνο δεν παίρνει τα αναγκαία μέτρα ασφαλείας αλλά τώρα προσπαθεί να γλιτώσει και από την ευθύνη φορτώνοντας την στους ίδιους τους εργαζόμενους, θιματοποιώντας και απολυώντας έναν από αυτούς που όχι μόνο έχει 25 χρόνια υπηρεσία, αλλά χαιρεί και της γενικής εκτίμησής μέσα στους άλλους εργατές.

νεα διεύθυνση, νέες επίθεσεις

Από τον Γενάρη του 1991 έχει αναλάβει νέα διεύθυνση το εργοστάσιο. Από την πρώτη στιγμή προσπάθησε να εντατικοποιήσει τον ρυθμό δουλειάς και να αυξήσει την παραγωγή αδιαφορώντας για τους κινδύνους και τοακίζοντας κάθε αντίσταση.

Αφού εξαναγκάσε μέσα στους τελευταίους πέντε μήνες δύο μηχανικούς, που δεν την υποστήριξαν στα σχέδια της σε βάρος των εργατών, σε παραίτηση, προχώρησε και σε απολύσεις ξεκινώντας από τους "μη παραγωγικούς" εργατές. Απολυσε άλλο ένα με 25 χρόνια υπηρεσία γιατί ήταν "γέρος" και δεν αποδίδε.

Ένας από αυτούς που μίλησαμε στο χώρο του τσιμεντοποιείου ήταν και ο Σταυρός Δημητρίου που μας είπε ότι εργαζόταν στην εταιρεία

ήταν ικανός "για εργασία που να απαιτεί περιορισμένη δύναμη". Η διεύθυνση τον θεωρήσε ανίκανο για εργασία και τον απολύσε γιατί "δεν είναι φιλαθρωπικό ίδρυμα" όπως του δήλωσαν.

Οι εργαζόμενοι πιστεύουν ότι όλα αυτά είναι μέρος ενός σχεδίου της διεύθυνσης για να προχωρήσει και σε άλλες απολύσεις για να ξεφορτωθεί όλους τους μη "συμπερφέροντες" εργατές. Όσοι είναι παλιοί με πολλά χρόνια υπηρεσία ή έχουν κάποιο πρόβλημα υγείας και δεν αποδίδουν θέλει να τους πεταξει στα σκουπίδια. Όσοι όλα αυτά τα χρόνια σακκατεύθηκαν καταστρεφώντας τον σπονδυλό τους, την καρδιά τους και τα πνευμόνια τους για τα κέρδη της εταιρείας σήμερα φοβούνται ότι θα εισπράξουν το μεγάλο ευχαριστώ παίρνοντας μια κλωτσοί στα πιανά.

Μαζί με αυτούς θέλει να ξεφορτωθεί και τους "απειθαρχητούς". Αυτούς που αντιστέκονται στα σχέδια της. Ήδη κάλεσε στο γραφείο άλλο ένα εργατή, συνδικαλιστή που πρωτοστάει στην απεργία, και του δήλωσε ότι τον έθεσε σε διαθεσιμότητα.

παιζονται πολλά

Η αποφασιστικότητα και η αυτοπεποίθηση που δείξαν από τη πρώτη στιγμή οι απεργιοί είναι ο σημαντικότερος παράγοντας για τη νίκη τους. Όμως αυτός ο παράγοντας πρέπει να διατηρηθεί και να δυναμώσει.

Αυτά που διακυβευονται σε αυτή την απεργία είναι πολλά και η διεύθυνση δεν θα υποχωρήσει εύκολα. Όπως και για τους απεργούς έτσι και για την διεύθυνση αυτο που παίζεται δεν είναι απλά η επαναπροσλήψη του Κλεανθού. Η διεύθυνση θέλει να εξασφαλίσει το δικαίωμα της να κάνει ότι θέλει

να στηριχτεί για να αυξήσει τα κέρδη της. Μπορεί σήμερα να χάνει 40.000 λίρες την ημέρα αλλά αν στο τέλος κερδίσει ξέρει ότι τα κέρδη θα είναι πολλαπλάσια.

Αντίθετα αν κερδίσουν οι εργατές θα γυρίσουν στη δουλειά με το κεφάλι ψηλά. Η διεύθυνση δεν θα τολμήσει να προχωρήσει σε απολύσεις και θιματοποιήσεις. Θα σκεφτείται το κάθε κτύπημα εναντίον στους εργατές γιατί θα φοβάται την άμεση και μαζική τους αντίδραση. Οι εργατές θα μπορούν πιο εύκολα να αγωνιστούν για καλύτερες συνθήκες δουλειάς για μέτρα ασφαλείας και καλύτερους μισθούς.

συμπαραστάση στους απεργούς

Η μάχη των απεργών του τσιμεντοποιείου θα κριθεί από το ποσο θα αντέξουν στις πιέσεις της διεύθυνσης και της κυβέρνησης για να γυρίσουν πίσω στη δουλειά τους. Πιέσεις που θα αυξανονται όσο περνούν οι μέρες. Η απεργία επηρεάζει άμεσα και άλλους κλάδους, οικοδομους, λιμενεργατές του λιμανιού του Βασιλικού, εταιρείες ετοιμοί Μπέτον και άλλους.

Οι απεργιοί πρέπει να κερδίσουν την συμπαραστάση των εργαζομένων σε αυτούς τους κλάδους ώστε οι πιέσεις από τις αντιδράσεις τους να μπεινουν στη διεύθυνση και όχι σε αυτούς. Πρέπει να κερδίσουν άμεσα την υποστήριξη των εργαζομένων στο άλλο τσιμεντοποιείο της Μονής, όχι μόνο ηθική αλλά και κινητοποίηση συμπαραστάσης και οικονομικής ενίσχυσης. Η δημιουργία και ενίσχυση απεργιακού ταμείου είναι άμεση ανάγκη για να μπορούν να αντέξουν αυτοί και οι οικογένειες τους στις δυσκολίες που θα υπάρξουν αν η απεργία χρειαστεί να κρατήσει καιρό.

Αυτήν την περίοδο υπάρχουν και άλλοι κλάδοι εργαζομένων που αντιμετωπίζουν προβλήματα απολύσεων όπως για παράδειγμα οι εργαζόμενοι στις βάσεις. Θα πρέπει οι απεργιοί να πείσουν τις συντεχνίες τους να ερθούν σε επαφή και να προσπαθήσουν να συντονίσουν τους αγώνες τους.

Μεγάλη πίεση στους ιδιοκτήτες του τσιμεντοποιείου που είναι η ΕΜΕ (ελέγχεται από την εκκλησία) ο Παρασκευαΐδης, ο Τάσος ο Παπαδοπούλος και η Ιταλομεντ, μπορεί να μπει αν οι απεργιοί παρουν συμπαραστάση από εργαζομένους σε άλλες εταιρείες των

ιδίων αυτών επιχειρημάτων.

συντονισμός και οργάνωση από τα κάτω

Αυτά για να γίνουν χρειαζονται οργάνωση και συντονισμό για να κλιμακωθεί ο αγώνας. Η οργάνωση πικετοφορίας διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία της ΕΜΕ, και το υπουργείο εργασίας ήταν ένα καλό πρώτο βήμα. Οι δυναμικές κινητοποιήσεις βγαίνουν στην επιφάνεια το πρόβλημα και υποχρεώνουν τον τύπο που σχεδόν εθάρπει την απεργία να την προβαλει.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, οι εμμισθοί των συντεχνιών, έδειξαν ότι είναι έτοιμοι να συμβιβαστούν. Στην Γενική Συνέλευση που έγινε στα γραφεία της ΣΕΚ δήλωσαν ότι η διεύθυνση δεν δεχεται κουβέντα για επαναπροσλήψη του απολυμένου συναδέλφου και ότι θα πρέπει να διεκδικήσουν κάποια αποζημίωση. Αυτό θα ήταν καταστροφικό για τους εργατές γιατί έτσι θα έμενε ανοιχτός ο δρόμος στη διεύθυνση να απολύσει και άλλους και να το παζαρεύει στις αποζημιώσεις.

Οι εργατές θα πρέπει να πείσουν τις ηγεσίες των συντεχνιών να κλιμακώσουν τον αγώνα με άλλες κινητοποιήσεις και να μπορούν να προχωρήσουν σε κατάληψη του εργοστασίου. Αν οι εμμισθοί των συντεχνιών αρνήθουν να στηρίξουν τον αγώνα τότε πρέπει να αναλάβουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι το βάρος της οργάνωσης και κλιμακώσης του αγώνα. Είναι μια μάχη στην οποία μπορούν και πρέπει να έχουν όλους τους εργαζομένους στο πλευρό τους.

Κάθε αγωνιστής εργατής, σε κάθε χώρο πρέπει να συμπαρασταθεί στους απεργούς του τσιμεντοποιείου. Μπορούμε να ζητήσουμε από τις συντεχνίες μας να στείλουν μήνυμα συμπαραστάσης στους απεργούς, να κανούμε εράνουσ και να μαζέψουμε λεφτά για το απεργιακό τους ταμείο. Μπορούμε να τους επισκεφτούμε στο χώρο του εργοταξίου τους για να τους δείξουμε τη συμπαραστάση μας και να τους βοηθήσουμε σε ότι μας ζητήσουν. Μπορούμε έτσι να συμβάλουμε στη νίκη των απεργών του τσιμεντοποιείου και να την μετατρέψουμε σε νίκη όλων των εργαζομένων δίνοντας ένα καλό μάθημα στα αφεντικά, ότι δεν μπορούν να κάνουν ότι θέλουν.

Ντ. Α.

Κάθε αγωνιστής εργατής, σε κάθε χώρο πρέπει να συμπαρασταθεί στους απεργούς του τσιμεντοποιείου. Μπορούμε να ζητήσουμε από τις συντεχνίες μας να στείλουν μήνυμα συμπαραστάσης στους απεργούς, να κανούμε εράνουσ και να μαζέψουμε λεφτά για το απεργιακό τους ταμείο.

από το 1969. Επειδή είχε πολλές οικονομικές ανάγκες αναγκαζόταν να δουλεύει πολλές υπερώριες με αποτέλεσμα να αντιμετωπίσει καρδιακό πρόβλημα. Υποβλήθηκε σε θεραπεία και τον περασμένο Μην επέστρεψε στη δουλειά του με γνώματευση του γιατρού ότι

χωρίς να δίνει σε κανένα λογαριασμό. Να απολυει οποιον θέλει και οποτε θέλει, να πιέζει για περισσότερο παραγωγή, να συνεχίσει να βάζει τους εργατές να δουλεύουν μέσα σε παγίδες θανάτου. Πανώς σε αυτά θα μπορούσε